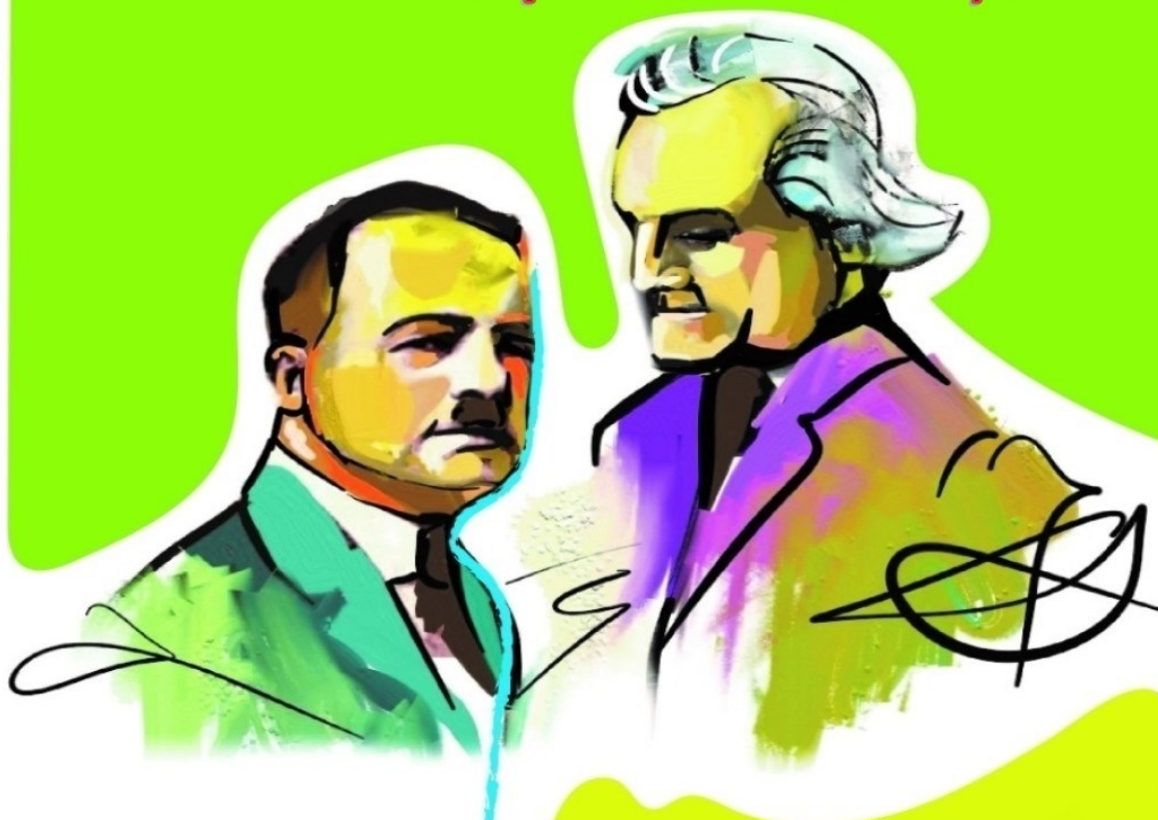

24EDU - Doi pentru educație

Liceul Tehnologic
"Dimitrie
Leonida"
Petroșani

&
Școala
Gimnazială "I.D.
Sîrbu" Petrila

2021-2022

Numărul **4**

ISSN: 2734-8725

ISSN-L 2734-8725

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani

&

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila

Colectivul de redacție:

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila:

Prof. Biro Ana Maria

Prof. Zorilă Coculeana

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani:

Prof. Cercel Ana Maria

Prof. Paraschiv Camelia

Coperta revistei este realizată de domnul prof. Chința Radu – Clubul Copiilor Petrila

Adresa: Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila Str.

Tudor Vladimirescu, nr.5, Petrila,

Jud. Hunedoara, cod. 335800

e-mail: scidsirbu@yahoo.com

www.leonida-petrosani.ro

<https://scoala.idsirbu.ro/>

ISSN: 2734-8725

ISSN-L 2734-8725

Autorii articolelor își asumă răspunderea pentru originalitatea, claritatea și corectitudinea materialelor publicate. Imaginile sunt preluate de pe Internet.

Înainte de a începe.....

... menționăm că revista este ilustrată prin bunăvoința domnului profesor Chința Radu și a doamnei profesoare Chința Cipriana. Acestea sunt mesajele celor doi artiști pentru dumneavoastră:

"În această perioadă de pandemie și post-pandemie suntem doritori de activități creative, menite să ne scoată din starea de mahmureală spirituală în care tindem să cădem cu toții. De aceea atelierele Clubului Copiilor, ai Școlii I.D Sîrbu Petrila și ilustratia.ro s-au gândit să realizeze pentru încântarea dumneavoastră spirituală o serie de desene menite să ne bucure privirea."

*Prof. Radu Dacian Chința (www.ilustratia.ro)- profesor de artă populară la Clubul Copiilor
Valea Jiului- Petrila*

"Dacă e să le oferim copiilor teme de desen adecvate vârstei lor, trebuie să le înțelegem stările de spirit, să le simțim trăirile, să nu-i speriem cu informații inutile și uneori inadecvate. Cu multă experiență în ceea ce privește educația plastică pot sfătui toți copiii că este foarte bun acest exercițiu de manifestare a talentului și de exprimare a creativității, exercițiu de realizare a unor lucrări plastice. Menirea lor este să dea o stare de bine, dar și să antreneze gândirea de tip analitic. Așadar desenul nu ne poate face decât bine, deci... să desenăm!"

Prof. Chința Cipriana Maria - profesor de educație plastică la Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

Cuprins

Înainte de a începe	3
Motivația învățării limbii române la ciclul gimnazial	5
Prof. Andrei Beatrice-Mirela, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrița.....	5
Caracterul formativ al utilizării proiectelor în demersul didactic	8
Prof. Bauman Cristina, Colegiul Național „Decebal” Deva.....	8
Creativitatea la copii și importanța stimulării ei	12
Prof. Bălăci Claudia, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă ”Rudolf Steiner” Hunedoara.....	12
Îmbinarea metodelor în abordarea orelor de limba franceză la elevii cu CES	15
Prof. Biro Ana-Maria, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrița	15
Efectele relației profesor-elev asupra procesului educațional	18
Prof. Blaj Mihai Alexandru, Liceul Teoretic ”I. C. Brătianu”, Hațeg, județul Hunedoara	18
Lucruri interesante despre cele mai populare atracții turistice	21
Prof. Ilea Ciprian, Colegiul Economic „HERMES” Petroșani.....	21
Importanța activităților extracurriculare în demersul didactic	25
Prof. Ința Ramona-Estera, Colegiul Economic „HERMES” Petroșani.....	25
Cheia sănătății și longevității - antioxidanții	28
Prof. Mititelu Ana-Maria, Școala Gimnazială ”I.D. Sîrbu” Petrița	28
Abordarea strategică a comunicării	29
Prof. Todorici Monteola-Ilona, Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși” Petrița	29
Soluții normative pentru creșterea eficienței comunicării orale	32
Prof. Dr. Țene Simona, Colegiul Național Pedagogic “Regina Maria” Deva	32
Metode interactive în procesul instructiv-educativ la biologie	37
Prof. ZORILĂ COCULEANA, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrița.....	37
Importanța conversației din cadrul orelor de limbi străine	40
Prof. Ersoy Marcela, Colegiul Tehnic “Constantin Brâncuși”, Petrița	40
Jocurile didactice cu conținut matematic	42
Prof. înv. primar CIMPONER IULIA, Liceul Tehnologic „Matei Corvin” - Hunedoara	42
Dezvoltarea școlii către o școală comunitară	48
Biblioteca, Scafariu Angela, Școala Gimnazială „I.D. Sîrbu” Petrița, județul Hunedoara.....	48
Metode interactive pentru dezvoltarea gândirii critice	51
Prof. Stana Aurelian, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Arad, județul Arad	51
Profilul cadrului didactic eficient și de succes	53
Prof. Stana Mirela, Școala Gimnazială „Regina Maria” Arad, județul Arad.....	53
Pe aripile fanteziei în cadrul orei de limba și literatura română	57
Prof. Cristea Elena-Laura, Școala Gimnazială „Sfinții Împărați” Galați, județul Galați.....	57

Motivația învățării limbii române la ciclul gimnazial

Prof. Andrei Beatrice-Mirela, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila

Obiectul limba română oferă cele mai largi posibilități de educație solidă a viitorului om și vizează însușirea întregului tezaur pe care l-a acumulat o națiune de-a lungul istoriei.

Indiferent de obiectivele propuse în cadrul activităților desfășurate cu elevii, profesorul trebuie să cunoască nu doar motivația învățării, a lecturii, ci și dinamica acestora, deoarece el ne dezvăluie cum se formează, se dezvoltă și se schimbă atitudinile elevului față de învățatură.

În acest sens trebuie să abordăm problema, deoarece calitatea însușirii limbii și literaturii române determină esențial însușirea celorlalte științe (istoria, geografia, biologia, fizica, matematica etc.).

Limba română este prima rubrică din catalog. Și nu este întâmplător aceasta. Am în vedere faptul că limba română îi învață pe elevi în final: să citească fluent în limba română indiferent de obiectul de studiu; să vorbească corect românește; să scrie corect românește, respectând normele de ortoepie, ortografie și punctuație; să înțeleagă importanța ideilor principale, a rezumatului, a schițelor și notițelor, instrumente absolut indispensabile pentru însușirea noilor cunoștințe.

Continuând pe o treaptă superioară însușirea noțiunilor de limbă și literatură, profesorul va urmări cu perseverență în mod obligatoriu conturarea mai multor etape: formarea noțiunilor de limbă și literatură română; interiorizarea acestora prin formarea sentimentelor și convingerilor (morale) de însușire conștientă și activă, prin efort propriu; fixarea acestora prin deprinderi și obișnuințe îndeosebi de muncă independentă, cu manualul și cu alte mijloace de tehnologie didactică; automatizarea acestora prin trăsături de voință și caracter, dezvoltarea gustului și simțului estetic, a capacității de a aprecia frumosul din natură, din viața noastră de zi cu zi, din societate.

Măiestria pedagogică depinde nu doar de volumul de cunoștințe, deprinderi pe care le are elevul, ci mai cu seamă de modul în care știe să trezească acestora interesul pentru: lectura din orice domeniu; frumoasele noastre tradiții populare; atragerea unui număr cât mai mare de elevi la activitățile în afară de clasă și școală (cercuri tematice, reviste școlare, spectacole, serbări școlare, excursii tematice etc.); dezvoltarea aptitudinilor speciale, ca de exemplu creativitatea conjugată cu sensibilitatea elevului; petrecerea în mod eficient a timpului liber în funcție de preferințele proprii.

Doar un dascăl capabil să înțeleagă corect motivele reale ale activităților la care participă elevii va înțelege atitudinea lor în diverse contexte și va proceda cu tact pedagogic în viitor. Datorită acestui fapt profesorul de limba română trebuie: să dea dovadă de un fin spirit de observație; să aibă un fin discernământ,

care să-l ducă la cele mai bune concluzii; să posede o cultură temeinică, vastă, să-l influențeze pozitiv pe elev; să aibă multă răbdare și înțelegere față de copii; să colaboreze bine cu familia, cea care-i asigură climatul de sănătate, de liniște necesar studiului, care îi stimulează interesele și plăcerile intelectuale prin activități utile formării profilului dorit.

Deci toți factorii care concură la formarea personalității elevului trebuie să facă front comun în influențarea pedagogică a psihologiei celui educat, având în vedere: cunoașterea trebuințelor cărora le corespunde motivația; conținutul psihologic al motivelor; valoarea motivelor (cognitive, profesionale, afective etc.); relația motivație-învățare-scop; relațiile sociometrice în cadrul colectivului de elevi; aspectul temporal al motivelor; situația școlară și frecvența, evitarea abandonului școlar; folosirea corectă a mijloacelor de recompensă și pedeapsă; popularizarea activităților deosebite și a elevilor ca o activitate relevantă.

La sfârșitul gimnaziului, elevul trebuie să aibă suficiente elemente de autoeducare și autocontrol, acesta devenind treptat subiectul propriei pregătiri.

Dar, pentru a se realiza aceste scopuri, se impune ca: guvernanții să înțeleagă că limba română este o prioritate națională; programa școlară să fie curățată de „balastul incomod” și să cuprindă cunoștințe accesibile particularităților de vârstă; manualele școlare să conțină lecturi atractive și reprezentative ale literaturii române (în primul rând marii clasici), să ofere algoritmi necesari însușirii cunoștințelor, să respecte logica internă; bibliotecile școlare să fie dotate an de an cu necesarul de carte (îndeosebi în mediul rural, unde sunt mulți copii care nu-și permit să-și achiziționeze o carte într-un an școlar), să asigure accesul unui număr mult mai mare de copii la fondul de carte; în universități să se acorde o atenție deosebită practicii pedagogice a viitorilor profesori – este imperios necesar; cadrele didactice să fie aliniate la viața obștei, ceea ce până în prezent lasă de dorit. Se impune redarea demnității cadrelor didactice prin toate mijloacele, deoarece ele creează pe toți specialiștii vieții sociale; mass-media, prin activitățile propuse, să evite elementele de jargon și argou, care trebuie să fie eliminate din viața socială; profesorul de limba română trebuie să dea dovadă că este un bun cunoscător al realității lingvistice în timp și spațiu, precum și a influenței factorilor sociali și psihologici (afectivitatea) în modificarea modului normal de adresare.

Analiza contextului să nu fie suplinită printr-o analiză gramaticală și nici numai printr-o interpretare literară a conținutului, ci să realizeze analiza literară, gramaticală și stilistică.

Astfel, elevii trebuie să recunoască diferite noțiuni, analiza gramaticală trebuie să dezvăluie structura limbii organizată potrivit categoriilor lingvistice într-un sistem, iar analiza stilistică să o întregască mutând-o pe un alt plan de interpretare.

Deci profesorul de limba și literatura română nu reduce misiunea sa numai la însușirea cunoștințelor, ci însușirea limbii române presupune cea mai mare răspundere – aceea de a plămădi personalitatea viitoarelor generații de intelectuali români, de modelare a conștiinței cetățenești, de cultivare în rândul viitorilor specialiști a unor înalte idealuri de libertate și prosperitate socială.

Didactica modernă și teoria educației, militează deopotrivă pentru creșterea rolului elevilor în procesul propriilor lor formări, rolul conducător al profesorului în activitatea educațională rămâne un fapt real. Schimbările înregistrate până acum nu fac decât să sporească rolul activ, formativ, de organizator și conducător, al profesorului în activitatea de pregătire a tinerelor generații pentru muncă și viață.

Profesorul, fiind cel care cunoaște modelul de personalitate ce trebuie format într-o etapă dată, care înțelege mecanismul complicat al construirii personalității, care stăpânește tehnologia activității educaționale, care posedă aptitudinile necesare conducerii unui colectiv și priceperea organizării vieții acestuia, este firesc să fie principalul specialist și participant la opera educativă. Aceste calități îl îndreptățesc pe profesor să fie conducătorul procesului educativ

Conducerea activității de învățare, crearea motivației necesare, dozarea sarcinilor și stimularea interesului pentru obiectul de învățat pe care îl predă, evaluarea sistematică a rezultatelor obținute și înarmarea elevilor cu un stil de muncă intelectuală, constituie cerințe de bază ale activității sale.

Concluzionând și pornind de la importanța învățământului, de la specificul profesiei și de la responsabilitatea ce revine profesorului în asigurarea dezvoltării optime a personalității, se deduce faptul că domeniul didactic ar trebui să beneficieze de cei mai buni candidați. Se ține seama de faptul că ei vor lucra cu omul în devenire, iar efectele muncii lor se răsfrâng asupra întregii vieți a elevului.

Obiectivele trebuie să țină seama de principalele aspecte ale pregătirii profesionale: teoretică și practică, individuală și colectivă. Strategia perfecționării trebuie să fie adecvată obiectivelor urmărite prin opera de perfecționare, să fie nu numai de acord cu cerințele unui învățământ modern, ci să cultive autoperfecționarea.

Bibliografie:

1. Bocoș M., - Didactica disciplinelor pedagogice. Un cadru constructivist, Editura Paralela 45, Pitești, 2008;
2. Cristea S., - Pedagogie generală. Managementul educației, Editura Didactică și pedagogică, București, 1996;
3. Negovan V., - Introducere în psihologia educației, Editura Universitară, București, 2006;
4. Sălăvăstru D., - Psihologia educației, Editura Polirom, Iași, 2004.

Caracterul formativ al utilizării proiectelor în demersul didactic

Prof. Bauman Cristina, Colegiul Național „Decebal” Deva

Proiectul, fiind o activitate centrată pe elev, îi dă acestuia posibilitatea de a asambla într-o viziune personală cunoștințele pe care le are, încurajează abordarea integrală a învățării, răspunzând astfel unei întrebări esențiale: - „Ce pot face cu ceea ce am învățat la școală?”.

Pe parcursul proiectului, elevii își asumă deseori roluri din viața reală și trebuie să îndeplinească sarcini pline de semnificație. Învățarea prin proiecte stimulează imaginația elevilor și facilitează transferul achizițiilor învățării în viața de fiecare zi.

În școala tradițională informaționalul era pe primul loc, asupra lui se îndrepta atenția, el fiind în centrul instruirii. În cadrul acestei paradigme se pornea de la informație în ipoteza implicită potrivit căreia cel ce cunoaște informațiile poate automat opera cu ele la un nivel satisfăcător. Această concepție a generat pe alocuri performanțe înalte, dar la nivelul masei de elevi a determinat eșecuri de proporții, care au obligat sistemul de învățământ să recurgă la reforme de mare amploare.

Pretutindeni epoca postindustrială are nevoie de mase mari de oameni cu un nivel de pregătire care să permită utilizarea instrumentelor sofisticate ale noului mileniu, în ciuda precarității condițiilor economice actuale.

Școala are astăzi obligația de a avea în vedere complexitatea și dificultatea rolurilor pe care le va juca elevul de azi în societatea viitoare: de membru al unei familii și al unei colectivități, de cetățean într-o lume globalizată, de producător și beneficiar, implicat activ în multiple și variate experiențe de viață.

Conținutul structural al disciplinelor fizică și chimie, multitudinea de cunoștințe și competențe specifice trebuie să răspundă întrebărilor elevului, să vină în întâmpinarea dorințelor sale de cunoaștere a lumii în care trăiește. Elevul este astfel implicat în mod efectiv în procesul de operare cu noile cunoștințe, de dobândire de noi deprinderi, de achiziționare a unui mod de gândire științific, specific fizicii și chimiei.

Ideea învățării bazate pe proiect a fost lansată de William H. Kilpatrick, prin lucrarea „The project method” (1918).

Proiectul este o metodă interactivă de predare-învățare, care presupune o microcercetare sau o investigare sistematică a unui subiect care prezintă interes pentru elevi.

Metoda proiectului este fundamentată pe principiul învățării prin acțiune practică, cu finalitate reală, ceea ce îi conferă și motivația necesară. Învățarea prin realizarea de proiecte reprezintă un mod mai

cuprinzător de organizare a procesului de învățământ prin care pot fi satisfăcute cerințele unei educații pragmatice, în spiritul acțiunii și independenței în gândire.

În prezent proiectul este înțeles ca o temă de cercetare orientată spre atingerea unui scop bine precizat ce urmează a fi realizat prin îmbinarea cunoștințelor teoretice cu activitatea practică. Pentru aceasta, elevii își aleg sau primesc o temă relativ cuprinzătoare, pe care o realizează în forme variate de studiu, de investigație și de activitate practică, fie individual, fie prin efort colectiv, în echipă.

Astfel, proiectul devine concomitent și acțiune de cercetare și acțiune practică, subordonată îndeplinirii unor sarcini concrete de instrucție și educație.

Metoda proiectului, ca tehnologie educațională, întrunește un șir de metode de instruire: convorbirea, disputa, dialogul, problematizarea; metoda euristică, de cercetare, joc de roluri etc., iar selectarea reușită a tipului proiectului și stabilirea în dependență de tipul fazelor de activitate a elevilor contribuie direct proporțional la realizarea obiectivului.

Metoda proiectului în procesul educațional generează o formare individuală, progresivă, problematizată, pragmatică, socio-relațională, holistică. Valoarea educațională a metodei proiectului constă și în faptul că, de rând cu multiplele valențe formative ale sale, prin proiect la lecțiile de limbă franceză elevii își formează competențele de comunicare orală atât de importante în studierea unei limbi.

Așadar, realizarea unui proiect reclamă concentrarea efortului și a energiei spre realizarea obiectivului fixat. Pe parcursul realizării lui, elevul trebuie să fie pregătit pentru a face unele ajustări în evitarea problemelor eventuale. Proiectul se bazează pe un proces continuu de evaluare, ajustare, racordare, ce contribuie la perfecționarea capacităților intelectuale ale elevilor. În cadrul realizării proiectului, elevul își dezvoltă esențial personalitatea, astfel proiectul ocupând un loc important în viața școlii. Elaborând un proiect, elevul se dezvoltă lucrând alături de colegii săi, având dorința de a comunica despre realizările, descoperirile și sentimentele sale, dezvoltându-și astfel și potențialul său creativ.

Etape posibile în realizarea unui proiect (Ulrich C., 2000) :

1. Alegerea temei
2. Stabilirea obiectivelor
3. Planificarea activităților:
4. Cercetarea sau investigarea propriu-zisă (care se derulează de regulă pe o perioadă mai mare de timp)
5. Realizarea produselor finale (rapoarte, poster, articole, albume, hărți, cărți, etc.)
6. Prezentarea rezultatelor/transmiterea acestora celorlalți colegi sau/și altor persoane (elevi din școală, profesori, membri ai comunității, etc.)

7. Evaluarea cercetării/activităților derulate individual sau în grup, de către cadrul didactic sau de către potențiali beneficiari ai proiectului produselor realizate.

Metoda utilizării proiectelor are multiple avantaje :

- facilitează învățarea prin cooperare (lucrul în echipă)
- abordează interdisciplinar diverse teme
- dezvoltă capacitățile de investigare și sistematizare a informațiilor
- crește motivația pentru învățare prin apelul la situații din viața cotidiană și prin implicarea elevilor
- valorifică surse diverse de documentare și informare
- stimulează creativitatea elevilor și capacitatea lor de a acționa independent pentru rezolvarea diferitelor sarcini

- creează oportunitatea ca fiecare elev să participe la realizarea proiectului
- utilizează metode moderne de evaluare a activității elevilor (autoevaluarea, portofoliul)

Pentru a se atinge toate aceste obiective, în perioada 2012-2016 , se derulează un proiect educațional cu titlul „ENERGIA ECO (Obținerea energiei electrice din legume și fructe)” .

La desfășurarea proiectului participa elevi din clasa a IX-a, cadre didactice cu specializarea: fizică , chimie și biologie .

Activitățile care se vor desfășura în cadrul proiectului vor urmări să completeze în mod armonios activitățile cu caracter curricular, oferind posibilitatea elevilor să asimileze noțiuni interdisciplinare de fizică, chimie și biologie, prin studierea cartofului și a roșiei în vederea obținerii energiei Eco, atrăgând și sprijinul membrilor comunității.

Activități propuse în cadrul proiectului:

1. Cum construim o baterie
2. Cât de multe știm despre cartof și pătlăgeaua/tomata roșie ?
3. Ce este licipenul și amidonul ?
4. Cum construim o baterie Eco cu ajutorul pătlăgelei/tomatei și cartofului

Activitatea finală urmărește obținerea energiei Eco prin utilizarea pătlăgelei/tomatei și cartofului drept sursă. Această activitate urmărește posibilitatea de a transpune cunoștințele acumulate anterior sau în timpul derulării proiectului în activități practice tip expoziție având drept finalitate obținerea energiei verzi Eco.

Acest proiect oferă elevilor posibilitatea unui transfer de cunoștințe în situații diferite de cele din lecții, oferă posibilitatea ca elevii să fie sprijiniți în procesul de integrare europeană, să-și formeze o bază informațională flexibilă pentru a se putea adapta la noile medii sociale și culturale.

Permite observarea unor abilități și comportamente care vizează formarea unor laturi ale personalității elevilor și a stilului lor de muncă intelectuală.

Tema proiectului prezintă interes pentru elevi întrucât leagă noțiunile teoretice cu viața lor de fiecare zi. Obiectivul general propus vizează educarea tinerilor în sprijinul protejării mediului, iar obiectivele specifice urmărite pe parcursul proiectului sunt:

- să identifice și să reprezinte în plan, legumele și fructele din grădină, întâlnite în viața de zi cu zi;
- să descrie într-o manieră simplă și clară obținerea curentului electric, folosind observația directă, manualul sau alte surse indicate de profesor;
- să aplice algoritmul de calcul pe baza formulelor de calcul în rezolvarea unor probleme cu conținut practic - aplicativ;
- să se integreze în activitățile de grup;
- să-și asume responsabilități individuale și de grup.

În cadrul proiectului s-a desfășurat prima activitate, cea în care elevii au studiat modul de producere a unei baterii, elementele componente și utilizarea multiplă pe care aceste dispozitive le au în viața de fiecare zi. Astfel elevii au studiat fenomenul de electroliză și au realizat practic câte o celulă de electroliza.

Evaluarea acestei activități a urmărit să evidențieze:

- capacitatea de culegere și prelucrare a informației (capacități de tip cognitiv);
- capacitatea de a interpreta structuri/procese bio-fizice și chimice (capacități de creativ);
- capacitatea de a utiliza în mod creator diferite tehnici de lucru (capacități de creativ);
- capacitatea de integrare în activitățile de grup (capacitate de interacțiune socială);

Profesorul devine astfel ghid al demersului euristic, canalizându-i pe elevi în direcția obținerii rezultatelor așteptate, în loc de a le impune într-o manieră directă dinaintea stabilită. Elevul se implică în activitatea de căutare (descoperire), iar profesorul va fi atent la stimularea acestei descoperiri. Învățarea bazată pe proiecte presupune selectarea de informații, prelucrarea și sintetizarea acestora, formularea de întrebări care să călăuzească investigația, interacțiunile în cadrul grupului, comunicarea rezultatelor, corelarea lor, realizarea unui produs final.

Elevii și profesorul vor lucra împreună, ceea ce va fi un prilej de cunoaștere mai bună a acestora și de apreciere la justa lor valoare a eforturilor de învățare. (Cerghit I., 2002)

În final, țin să menționez importanța metodei proiectului, prin faptul că constituie o metodă de activare a elevului prin rezolvarea originală a sarcinilor, prin libertatea de alegere și acțiune, prin modalitatea de

procesare a informațiilor. Metoda proiectului oferă un mediu bogat și semnificativ, în care elevii își dezvoltă competențe complexe, inerente funcționării eficiente într-o lume modernă.

Metoda proiectelor, bine aplicată, este o modalitate atractivă și dinamică de a dezvolta competențele elevilor, stimulează imaginația elevilor și facilitează transferul achizițiilor învățării în viața de fiecare zi.

Consider că utilizarea metodei proiectului în cadrul activităților didactice va favoriza descoperirea plăcerii de a învăța, va spori încrederea în propriile forțe, îi va face pe elevi să se simtă împliniți.

Bibliografie

1. Cerghit I. , Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri și strategii, Editura Aramis ,București ,2002;
2. Naumescu A. , Cercetări și direcții cu privire la evaluare în didactica științelor în învățământul preuniversitar , Casa Cărții de Știință , Cluj-Napoca , 2006;
3. Naumescu A.,Bocos M. ,Didactica chimiei .De la teorie la practică , Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2004;
4. Ulrich C., Managementul clasei de elevi - învățare prin cooperare, Centrul Educația 2000+, Editura Corint, București, 2000.

Creativitatea la copii și importanța stimulării ei

Prof. Bălici Claudia, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă "Rudolf Steiner" Hunedoara

Perioada școlarității, alături de caracteristicile specifice perioadei de dezvoltare a copiilor, reprezintă un progres pentru dezvoltarea psihică, emoțională și cognitivă a acestora. Activitatea școlară va solicita intens activitatea intelectuală, procesul de însușire gradată de cunoștințe cuprinse în programele școlii elementare, copilului i se vor organiza și dezvolta strategii de învățare, i se va conștientiza rolul atenției și repetiției, își va forma deprinderi de scris-citit și calcul.

Școala trebuie să stimuleze potențialul creative al fiecărui elev, creativitatea devenind educabilă în condițiile abordării unui management modern în care cadrul didactic este preocupat, în principal, de crearea unui mediu/climat corespunzător, prin care își propune să utilizeze metode modern de învățare, să promoveze manifestarea liberă a elevilor, dar și să cunoască și să stimuleze potențialul creator al fiecărui elev.

Rolul creativității în procesul culturii și civilizației este extrem de important, iar în școala contemporană este prezentă o vie preocupare pentru educarea creativității. Creativitatea nu trebuie văzută ca un proces necesar

doar la vârsta adultă sau școlară. Necesitatea stimulării creativității trebuie conștientizată încă din faza preșcolară, aceasta asigurând premisele accederii cu succes la treptele superioare din viață. Educatorii trebuie să încerce să se adapteze la ideile copiilor fără a încerca să structureze ideile acestora dacă acestea nu se potrivesc cu cele ale adulților.

Strategia didactică este responsabilă, în mare parte, de stimularea potențialului creativ al copilului. În acest sens, ea vizează:

- ✚ stimularea curiozității și a trebuinței de cunoaștere la copii;
- ✚ declanșarea motivației pozitive și afective;
- ✚ asigurarea unui climat educațional dezinhibant, amenajat pe centre de activitate;
- ✚ jocul și metode pedagogice active;
- ✚ conduite didactice flexibile, care permit libera exprimare a copilului, încurajează autonomia, inițiativa și creativitatea lui;
- ✚ valorificarea activităților opționale, care pot fi alternative eficiente celorlalte modalități privitoare la stimularea creativității copilului de vârsta preșcolară.

Un alt aspect pe care doresc să-l evidențiez, este legat de faptul că, natura creativității există în orice domeniu, fiind nevoie de creativitate chiar și atunci când se rezolvă o problemă de matematică. Un copil poate fi stimulat să fie creativ (să gândească) chiar și printr-un simplu exercițiu de brainstorming. Se lansează întrebarea, apoi încep să vină părerile, ideile. Și bineînțeles fără să existe teama de a greși, fără o evaluare directă a răspunsului. Dacă evaluăm de la început, s-a dus creativitatea copilului. Trebuie să fie deschiși, să poată gândi liber, să aibă propria opinie despre o anumită temă.

Deoarece, atunci când adresăm o întrebare, care să nu fie legată de performanță, n-are importanță din ce domeniu, elevii încep să vină cu răspunsuri, să genereze idei, care mai de care mai diferite, la care profesorii nu primesc aprobări de genul NU/ DA (e bine sau nu). Așa sunt stimulați să gândească, să asculte toate părerile și pe baza tuturor părerilor auzite , să creeze ceva (o altă idee).

În cazul elevilor, creativitatea reprezintă capacitatea acestora de a identifica probleme și de a găsi soluții cât mai diferite de cele existente. În urma unui studiu realizat la elevii de gimnaziu, s-a constatat că elevii cu un nivel ridicat al creativității manifestă o bună percepție de sine, precum și un set de valori și motivații care îi fac să se diferențieze de colegii lor. De cele mai multe ori, aceste trăsături pot determina anumite probleme, mai ales neacceptarea de către colegi. De asemenea, profesorii nu apreciază formularea unor judecăți originale de către elevi, dar și implicarea emoțională a acestora în sarcinile pe care le rezolvă. În mediul școlar, profesorii utilizează

relativ puțin creativitatea elevilor, iar percepțiile lor asupra creativității sunt centrate pe aspectele intelectuale și pe rezolvarea de probleme.

Scopul explorării creativității în școală îl reprezintă găsirea unor modalități de stimulare și recompensare a comportamentului creativ al elevilor. Dintre indicatorii abilităților creative ale elevilor se poate observa:

- + curiozitatea
- + puterea de concentrare
- + adaptabilitate
- + puterea de muncă
- + independența
- + nonconformismul
- + capacitatea de a risca
- + intoleranța față de plictiseală

În jurul conceptului de creativitate au apărut o serie de „mituri”, cum ar fi:

➤ Ideile creative sunt în exclusivitate produsele inspirației iluminatorii. Cercetările au arătat că ideile creatoare sunt rezultatele unui efort susținut, dar și al implicării într-o activitate timp îndelungat.

➤ Randamentul școlar reprezintă principalul indicator al creativității elevilor. Elevul cu rezultate foarte bune este, de multe ori, elevul care prezintă doar opinia profesorului și redă cu fidelitate informațiile existente în manual. Cu toate acestea, s-a observat că elevii care au note mari nu sunt foarte creativi. Elevii creativi au deficiențe în formarea capacităților pe care le solicită mediul școlar.

➤ Creativitatea este o capacitate psihică omogenă și unitară. S-a observat că putem vorbi de creativitate științifică, tehnică, artistică, socială. Un elev care este creativ la literatură, nu va da dovadă de un comportament creativ și în găsirea unor soluții inedite la matematică.

➤ Creativitatea solicită un nivel ridicat al inteligenței.

Educația poate juca un rol esențial în dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativă. De exemplu, profesorii pot să le ofere studenților oportunități de a analiza și dezbate diferite idei și argumente. În plus, cadrele didactice pot să încurajeze elevii să își exprime ideile și să găsească soluții inovatoare la diferite probleme prin activități precum brainstorming-ul sau proiectele de cercetare.

Gândirea creativă este abilitatea de a găsi soluții inovatoare și de a genera idei noi și originale. Această abilitate te ajută să găsești soluții creative la problemele întâlnite în viața de zi cu zi și să fii mai inovativ în tot

ceea ce faci. În plus, această abilitate te ajută să vezi lumea într-un mod nou și să ai o abordare mai ingenioasă față de problemele care te afectează.

La fel ca orice altă aptitudine, creativitatea are nevoie de stimuli eficienți, asemenea unui mușchi ce trebuie dezvoltat. Rolul său esențial constă și în faptul că îi ajută pe copii să-și dezvolte inteligența emoțională, să învețe să gândească critic și să își exprime originalitatea de la cele mai fragede vârste. Prin intermediul activităților creative, precum desenul ușor, jocul de rol sau alcătuirea de povești, copiii își pot exprima gândurile și sentimentele într-un mod personal și autentic. Această capacitate de a se exprima îi ajută să-și dezvolte încrederea în propria persoană și să-și descopere pasiunile și interesele.

BIBLIOGRAFIE:

1. Amabile, T., - Creativitatea ca mod de viață, Editura Tehnică, București, 1997;
2. Roco, M., - Creativitate și inteligență emoțională, Editura Polirom, București, 2001;
3. Venera, M., - Educație pentru schimbare și creativitate, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2008.

Îmbinarea metodelor în abordarea orelor de limba franceză la elevii cu CES

Prof. Biro Ana-Maria, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila

”Este imposibil ca elevii să învețe ceva cât timp gândurile lor sunt robite și tulburate de vreo patimă. Întrețineți-i deci într-o stare de spirit plăcută, dacă vreți să vă primească învățăturile.

Este tot atât de imposibil să imprimi un caracter frumos și armonios într-un suflet care tremură, pe cât este de greu să tragi linii frumoase și drepte pe o hârtie care se mișcă.”

(John Locke-“Some Thoughts Concerning Education”)

„La connaissance d’une langue étrangère est importante pour se débrouiller dans la vie, car la langue représente le plus important moyen de communication et de compréhension avec les autres” spun specialiștii în comunicare. „Dacă dorești să eviți un război, învață o limbă” spune un proverb arab. Se poate trage astfel concluzia că a învăța o limbă străină este sinonim cu a crea opunte între oameni și culturi, a înțelege alte popoare și modul lor de a gândi, a depăși barierele culturale.

Problematika educației copiilor cu cerințe educaționale speciale a devenit în ultimii ani o preocupare aparte în rândul specialiștilor. Analizând particularitățile specifice procesului de învățare a copiilor cu diferite tipuri de deficiență, se ajunge la concluzia că una dintre calitățile esențiale ale curriculum-ului școlar vizează un grad cât mai mare de flexibilitate, astfel încât să permită fiecărui copil să avanseze în ritmul său și să fie tratat în funcție de capacitățile sale de învățare.

În scopul eficientizării procesului de învățare pentru elevii cu cerințe educaționale speciale sunt invocate câteva repere fundamentale:

- învățarea interactivă care presupune folosirea unor strategii de învățare focalizate pe cooperarea, colaborarea și comunicarea între elevi la activitățile didactice, precum și pe interacțiunea dintre cadre didactice, cadre didactice și elevi;
- elaborarea în comun a obiectivelor învățării (educator-elev) deoarece fiecare participant la actul învățării are ideile, experiențele și interesele personale de care trebuie să se țină seama în proiectarea activităților didactice;
- demonstrația, aplicația și feedbackul - orice proces de învățare, mai ales în cazul elevilor cu cerințe educaționale speciale, este mai eficient și mai ușor de înțeles dacă informațiile prezentate sunt demonstrate și aplicate în situații reale de viață, existând și un feedback continuu de-a lungul întregului proces;
- modalitățile de sprijin în actul învățării - elevii cu cerințe educaționale speciale au nevoie în anumite momente de un sprijin activ de învățare atât în timpul activităților desfășurate în clasă, cât și la activitățile din afara clasei, prin dezvoltarea unui parteneriat educațional cu anumite categorii de specialiști, cu familiile elevilor.

Se impun niște pași necesari atingerii competențelor specifice studierii limbii franceze.

Captarea atenției, valorificarea cunoștințelor anterioare, prezentarea într-o formă inedită a temei și a obiectivelor, precum și întregul demers didactic, necesită o abordare inovatoare.

Metodele și procedeele de predare-învățare trebuie să fie selectate în raport cu scopul și obiectivele activității didactice, conținutul lecției și particularitățile elevilor, stilul de lucru al educatorului. O cerință primordială în educația postmodernistă o constituie metodologia diversificată, îmbinarea dintre activitățile de cooperare, de învățare în grup, cu activitățile de muncă independentă.

Strategiile didactice interactive ca strategii de grup, presupun munca în colaborare a elevilor organizați pe microgrupuri sau echipe de lucru în vederea atingerii unor obiective preconizate. Se bazează pe sprijinul reciproc, stimulează participările individuale, solicită efort de adaptare la normele de grup, toleranța față de opiniile, părerile colegilor, dezvoltând capacitățile autoevaluative.

În activitățile didactice destinate elevilor cu cerințe educaționale speciale se pot folosi metodele expositive, (povestirea, expunerea, explicația, descrierea) dar trebuie respectate anumite cerințe: să se folosească un limbaj adecvat, corespunzător nivelului comunicării verbale; prezentarea să fie clară, precisă, concisă; ideile să fie sistematizate; să se recurgă la procedee și materiale intuitive; să se antreneze elevii prin întrebări de control pentru a verifica nivelul înțelegerii conținuturilor de către aceștia și pentru a interveni cu noi explicații atunci când se impune acest lucru.

Pentru elevii cu deficiențe mintale utilizarea povestirii ca metodă didactică trebuie să fie însoțită de suporturi ilustrativ - sugestive sau imagini filmate, deoarece se captează mai ușor atenția și este facilitată implicarea afectiv-motivațională a elevilor în secvențele lecției.

Metodele de simulare , jocul didactic, dramatizare, pot fi aplicate cu succes atât în ceea ce privește conținutul unor discipline cât și în formarea și dezvoltarea comunicării la elevii cu deficiențe mintale și senzoriale. Implicarea lor cât mai directă în situații de viață simulate, trezesc motivația și participarea activă, emoțională a elevilor, constituind și un mijloc de socializare și interrelaționare cu cei din jur. Metoda demonstrației ajută elevii cu dizabilități să înțeleagă elementele de bază ale unui fenomen sau proces. Alături de metoda demonstrației, exercițiul constituie o metodă cu o largă aplicabilitate în educația specială, mai ales în activitățile de consolidare a cunoștințelor și de antrenare a deprinderilor.

Formarea continuă a cadrelor didactice are în vedere diversitatea elevilor, politicile și serviciile de sprijin sunt coordonate global, iar politicile pentru copiii cu cerințe educative speciale vizează stimularea participării în activitățile obișnuite în clasă. Creșterea calității sistemului de educație este unul din obiectivele majore ale politicii guvernului din ultimii ani. Calitate înseamnă servicii educaționale potrivite nevoilor copiilor.

Eficiența acestor servicii poate fi verificată folosindu-se indicatorii școlari, cum ar fi: promovabilitate, abandon școlar, promovarea examenelor școlare, gradul de integrare profesională.

Politicile care privesc rezolvarea dificultăților comportamentale sunt legate de politicile de sprijin al activității de învățare.

Metodele interactive nu sunt o soluție unică pentru îmbunătățirea actului didactic, ci presupun o îmbinare armonioasă cu metode tradiționale, toate sub imperiul măiestriei didactice. Printre metodele care activează predarea-învățarea sunt și cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alții, își dezvoltă abilități de colaborare și ajutor reciproc. Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorită denumirilor foarte ușor de reținut. Cheia unei ore reușite constă în colaborarea și înțelegerea profesorului cu elevii, în participarea efectivă a acestora, strategia și metodele folosite de profesor fiind esențiale. Astfel, se recomandă o

„împletire” a metodelor tradiționale de predare-învățare cu cele noi și nu o respingere totală a acestora, cât și o adaptare a metodelor tradiționale la contextul actual.

"A învăța pe copil nu înseamnă să-i dăm adevărul nostru, ci să-i dezvoltăm propria gândire, să-l ajutăm să înțeleagă cu gândirea lui lumea." (I. Cerghit).

Bibliografie

1. Dragomir, Mariana- Puncte de vedere privind predarea- învățarea limbii franceze ca limbă străină, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001;
2. Gherguț, A., Sinteze de psihopedagogie specială, Editura Polirom, 2005;
3. Roman, Dorina- La didactique du francais langue etrangere, Editura Umbria, Baia Mare, 1994.

Efectele relației profesor-elev asupra procesului educațional

Prof. Blaj Mihai Alexandru, Liceul Teoretic "I. C. Brătianu", Hațeg, județul Hunedoara

În discuția referitoare la coeziunea socială, parteneriatul școală-comunitate devine unul dintre aspectele cele mai importante ale ei, îndeosebi pentru că în cadrul acestui parteneriat toți actorii comunității pot fi mobilizați și pot acționa pentru a sprijini elevii și familiile lor pentru a depăși problemele cu care se confruntă, fie ele sociale, economice sau culturale. Școala este unul dintre cele mai importante locuri în care colaborarea cu comunitatea se poate realiza, tocmai datorită faptului că ea se află în contact permanent atât cu elevii și familiile lor cât și cu ceilalți actori sociali.

Relația profesor-elev reprezintă una dintre problemele majore ale învățământului în general. Sensul formativ al învățământului contemporan impune mai mult ca oricând luarea în considerație a relației profesor-elev pe fondul căreia se realizează o modelare a comportamentului elevului, precum și sarcinile complexe ale formării personalității acestuia.

De asemenea, calitatea acestor relații s-a dovedit a fi în strânsă legătură cu funcționarea socială a elevilor, cu lipsa problemelor comportamentale, cu implicarea în activitățile de învățare și, ceva mai slab, cu performanțele academice. Așadar, impactul acestui tip de intervenție, deși relevant asupra performanței școlare, este în principal asupra dezvoltării sociale și a comportamentelor pozitive. Un elev care se implică în viața lui de zi cu zi, în proiecte de voluntariat sau pur simplu care își ia inima în dinți când vine vorba de proiecte, reușește

să capteze atât atenția altor elevi prin vivacitate, dar și a profesorilor prin seriozitate, devenind astfel un exemplu pentru ambele categorii.

În viziunea pedagogiei moderne relația profesor-elev este concepută ca o relație de mare complexitate care implică un dialog permanent între cei doi factori, educator și educat, o comunicare reciprocă angajând toate laturile personalității acestora.

Fiind un act ce ține de sfera relațiilor interpersonale, actul educativ, eficiența sa se decide pe terenul raporturilor concrete zilnice dintre profesor și elev. În problema relației profesor-elev, pe lângă o bogată experiență pozitivă ce s-a acumulat în decursul anilor, se constată că uneori predomină arbitrariul, practici învechite și prejudecăți pe care o atitudine conservatoare le menține.

Relațiile dintre profesor și clasă se polarizează, în general în sentimente de simpatie, încredere reciprocă sau, dimpotrivă, de antipatie, neîncredere și chiar ostilitate. Sunt și cazuri când contactul spiritual dintre profesor și elev nu trece de zona indiferenței: clasa nu există pentru profesor și nici profesorul pentru clasă.

Sursa de nemulțumire a elevilor își are originea în comportamentul unor cadre didactice, în imaginea deformată pe care unii elevi o au despre profesori și profesorii despre ei.

Utilizarea noilor tehnologii didactice, instruirea programată, duc în cele din urmă tocmai la selecționarea și întărirea comportamentelor adecvate, la realizarea în condiții optime a conexiunii inverse, la aprecierea performanțelor școlare ale elevilor pe baze științifice și în condițiile unei obiectivități știute.

Ca bun pedagog, pus în fața elevului pentru a-l forma și nu numai de a-i transmite cunoștințe de specialitate, profesorul trebuie să acorde o atenție sporită modului de distribuire a pedepselor și recompenselor, a aprecierii pozitive și negative, pentru ca acestea să-și atingă scopul, generând efectul scontat. Dacă folosește în mod exagerat dojana și dacă aceasta nu păstrează un caracter limitat, ci ia forma unei deprecieri globale, de genul „nimic nu știi”, „nu ești bun de nimic”, se poate ajunge la o deprecie a personalității elevului.

Cadrele didactice care stimulează elevii prin laudă, obțin rezultate mai bune în procesul educațional. Aceștia apreciază pozitiv elevii așa-zis „problemă” chiar și pentru unele progrese minore, încercând astfel, să le dezvolte acestora, în mod permanent, încrederea în forțele proprii. Dacă profesorul folosește corect aprecierea elevului, va asigura succesul demersului său educativ. Atunci când un profesor îi spune unui elev „nimic n-o să se aleagă de tine”, el nu apreciază numai o situație prezentă, ci își exprimă convingerea personală, previziunea asupra dezvoltării viitoare a acestuia, ceea ce ar putea conduce la influențarea decisivă a viitorului acestuia, prin scăderea stimei de sine, prin demoralizare și abandon. Performanțele elevului nu numai că nu vor crește, ci vor scădea atât de mult încât ar putea pune în pericol dezvoltarea psihică viitoare a acestuia.

Practica școlară tradițională ne-a lăsat imaginea profesorului care vrea să domine elevii și să-i subordoneze. Într-un asemenea climat nimic nu se face din convingere și pasiune. Este necesar să se facă trecerea de la vechiul tip de relații în care profesorul colaborează cu elevii.

Principala activitate a profesorului nu va fi predarea ci angajarea elevilor în investigații și lucrări independente. Relațiile bazate pe stimă și respect reciproc reclamă și un limbaj adecvat. Expresiile ironice și jignitoare tulbură atitudinea elevilor față de profesorul lor și îngreunează crearea unui climat favorabil muncii creatoare în clasă.

Pentru o comunicare eficientă trebuie să ținem seama de câteva reguli simple și anume: dorința de a înțelege și a asculta, să știi să ascuți, disponibilitate, implicare, discernământ și obiectivitate în evaluarea comportamentelor elevilor, onestitate, bunăvoință, încredere reciprocă, respect reciproc, flexibilitate în gândire, toleranță, complementaritate, sentimentul de dăruire, găsirea unui limbaj comun, altruism, interese comune, preocupări comune, cooperare, curaj, îndrăzneală, să dai celui alt putere, simțul umorului.

Un profesor bun trebuie să știe calea pe care s-o aleagă pentru ca relația profesor-elev să fie cât mai eficientă. Profesorul trebuie să inspire încredere elevului în forțele sale, să prindă curaj, să-l facă să se implice în relația de comunicare, să reușească să-l antreneze într-o discuție constructivă. E necesar ca elevilor să li se transmită acea sete de cunoaștere, acea disponibilitate și flexibilitate în gândire, dorința de comunicare. Profesorul trebuie să țină seama de opiniile elevilor, de dorințele acestora, de personalitatea fiecăruia în parte. În relația profesor-elev trebuie avut în vedere, nu în ultimul rând, și personalitatea elevilor. Anumite cerințe influențează personalitatea fiecăruia putând deveni, cu timpul, constante ale personalității.

Atitudinile empaticе, afectivitatea pozitivă a cadrului diactic față de elevi au o influență bună în climatul de învățare și a dezvoltării socioafective a copiilor.

Un rol important în relațiile cadrului diactic / elev îl are cooperarea dată de implicarea copiilor în activitățile școlare și extrașcolare ducând la o atmosferă plină de respect, armonie în clasa respectivă.

Profesorul trebuie să sesizeze și să încurajeze orice încercare a copiilor de a se apropia de ea. Tonul afectiv optim al relației educator-copil exclude autoritarismul, înfricoșarea, amenințarea copiilor, dar și atmosfera permisivă și formalismul.

Un alt aspect important al relațiilor dintre profesor și elev se adresează efectelor pe care aceste relații le au asupra profesorilor. Experiențele relaționale ale profesorilor cu elevii lor constituie sursa zilnică de emoție pozitivă a profesorilor, cu efecte asupra stării de bine a acestora. Și profesorii învață din aceste experiențe, îmbunătățindu-și astfel metodele de predare, conturându-și starea de bine și generând astfel o mai bună implicare.

Relațiile pozitive profesor-elev constituie surse de emoții pozitive și satisfacție care mențin profesorii în cariera didactică. Studiile arată că profesorii care reușesc să construiască legături apropiate cu elevii lor, care se simt valorizați și apreciați de elevi și care simt că eforturile lor au efecte pozitive asupra elevilor, se simt mai fericiți și mai mulțumiți de profesia aleasă.

Relațiile pozitive profesor-elev au efecte benefice mai degrabă asupra elevilor cu risc crescut de eșec școlar. Printre aceștia se numără cei care fac parte din grupuri etnice minoritare, cu statut socio-economic scăzut sau cei cu dificultăți de învățare. Multe din rezultatele studiilor din această zonă sunt însă eterogene și neconcludente; deși concluzia aceasta este fundamentată teoretic, ea nu este susținută încă de dovezi empirice masive.

Bibliografie:

1. Boros, M., - Profesorul și elevii, Editura Gutinul, 1994;
2. Cucuș, Constantin, - Pedagogie, Ediția a II a revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2002;
3. Ciobanu, O., - Comunicare didactică, Editura ASE, București, 2003;
4. Iucu, R., - Managementul și gestiunea clasei de elevi fundamente teoretico-metodologice, Editura Polirom, Iași, 2001;
5. Șoitu, L., - Pedagogia comunicării, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997.

Lucruri interesante despre cele mai populare atracții turistice

Prof. Ilea Ciprian, Colegiul Economic „HERMES” Petroșani

În fiecare colțisor de pe planetă putem găsi o sumedenie de obiective turistice. Unele sunt vizitate anual de milioane de turiști, altele rămân încă mai puțin descoperite, dar la fel de fascinante. Unele au fost create de natură, altele de mâinile omului. Însă fiecare obiectiv merită să fie descoperit. Și când este vorba de călătorii, înțelegem că nici o viață întreagă nu ne ajunge pentru a descoperi lumea în care trăim.

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă cu monedele aruncate de către turiști în Fontana di Trevi? De ce minaretele Taj Majal sunt înclinate? Sau cum arătau înainte renumitele statui de pe Insula Paștelui?

Mai jos aveți răspuns la aceste întrebări și alte lucruri interesante despre cele mai populare atracții turistice din lume, lucruri pe care foarte putini le știu.

1. Statuile Moai de pe Insula Paștelui au avut ochi

Deși ne-am obișnuit cu imaginea statuilor uriașe fără ochi, oamenii de știință au descoperit ca inițial acestea arătau altfel. Statuile fuseseră dotate cu ochi din coral și arătau aproape vii. După această descoperire, unei statui i-au întors imaginea de altădată.

2. Catedrala Sagrada Familia si proverbele

Printre spanioli circulă o vorbă foarte populară: „*Când va fi finalizată Catedrala Sagrada Familia*”. Sensul acestei expresii se găsește și în proverbul nostru: „Când vor zbura caii”. Construcția edificiului a început în 1882. Sunt 138 de ani de la începutul lucrărilor, iar când se vor finaliza, nu se știe. Lucrările sunt dificile și finanțate doar din sume donate.

3. Turnul Londrei dispune de apartamente private

Chiar dacă Turnul Londrei este în primul rând un obiectiv turistic renumit, aici se găsesc și apartamente care nu aparțin familiei regale. În apartamente locuiește personalul responsabil de Turn. Totodată, aici sunt găzduiți oameni renumiți, veniți la Londra din diferite colțuri ale lumii.

4. Podul Golden Gate din San Francisco are o echipă de zugravi

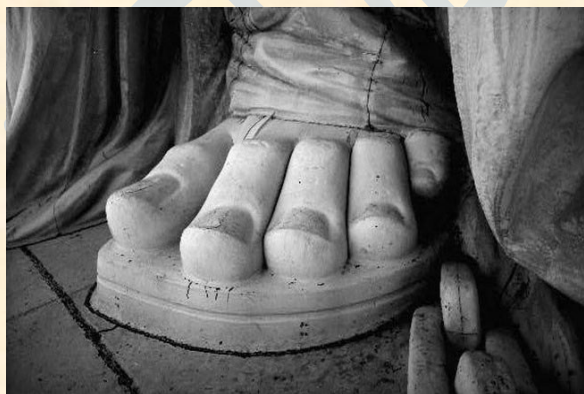
Podul Golden Gate are o lungime de 2737 m. Si nu este roșu. Deși la prima vedere mulți văd această culoare. În realitate, podul este vopsit cu un amestec unic de culori, propus de arhitectul Irwing Morrow. International Orange este culoarea oficială. În prezent, lucrările de vopsire, care au loc în funcție de starea podului și doar pe porțiunile afectate de coroziune, sunt realizate de o echipa formată din 38 de zugravi.

5. Semnul HOLLYWOOD s-a păstrat grație unui muzician rock

Semnul „Hollywood” a fost instalat în anul 1923 dar câteva decenii mai târziu, în anul 1978, una din literele “O” sa distrus semnificativ. Alice Cooper, un muzician rock, din banii proprii a restaurat litera și a lansat o campanie publică pentru restaurarea semnului Hollywood. Campania a înregistrat rezultate bune, au fost donate zeci de mii de dolari pentru înlocuirea literelor cu unele mai durabile, confecționate din oțel.

6. Statuia Libertății are picioare grecești

În Grecia și Roma Antică se consideră că degetul arătător de la picior trebuie să fie mai lung decât degetul mare. O astfel de construcție a piciorului se observă la toate statuile antichității. Și Statuia Libertății, îmbrăcată în veșminte specifice Greciei antice, nu este o excepție.

7. Minaretele Taj Mahal intenționat au fost construite înclinate

Toate cele 4 minarete ale mausoleului Taj Mahal sunt ușor înclinate în exterior. Aceasta este o măsură de protecție, în cazul unor cutremure de pământ sau altor catastrofe. Dacă turnurile se dărâmă și cad, nu vor afecta mausoleul.

8. Turnul din Pisa se îndreaptă

Experții de la Universitatea din Pisa sunt mereu cu ochii pe cea mai populară atracție turistică a orașului. În 2018, aceștia au descoperit că din anul 1998 turnul s-a îndreptat cu circa 4 cm. Totul se datorează lucrărilor de restaurare. Turnul din Pisa este vizitat anual de 5 milioane de turiști. Astfel de turnuri înclinate există în Canada, Olanda, China, Germania, Polonia și alte țări.

9. Autoritățile din Praga au dezinstalat felinarele electrice de pe Podul Carol

Deși în 1985 au fost finalizate lucrările de electrificare a regiunii, în ultimii ani podul din Praga, este iluminat doar prin intermediul felinarelor cu gaz. Autoritățile sunt de părere că aceste felinare se încadrează mai bine cu imaginea istorică a orașului.

10. Havuzul Trevi este curățat în fiecare noapte de monede

Turiștii aruncă în cel mai popular obiectiv turistic din Roma o grămadă de monede, astfel havuzul trebuie în permanență curățat. De exemplu, în 2016 din havuz s-au ridicat circa 1,5 milioane de dolari. Ulterior, banii au fost donați pentru acte de caritate inițiate de biserica catolică.

Importanța activităților extracurriculare în demersul didactic

Prof. Ința Ramona-Estera, Colegiul Economic „HERMES” Petroșani

„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

(Maria Montessori – “Descoperirea copilului”)

Personalitatea umană se dezvoltă și se îmbogățește treptat din aspecte cât mai cuprinzătoare ale lumii înconjurătoare. De aceea activitatea copilului nu trebuie să se limiteze la spațiul și timpul școlar. Acesta trebuie să ia contact cu mediul natural și social, ceea ce presupune o gamă variată de relații comportamentale. Problematika educației dobândește în societatea contemporană noi conotații, date mai ales de schimbările fără precedent din toate domeniile vieții sociale. Accentul trece de pe informativ pe formativ. Educația depășește limitele exigențelor și valorilor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității. Un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversității umane, iar dezideratul educației permanente tinde să devină o realitate de necontestat.

Modelarea, formarea și educația omului cere timp și dăruire. Societatea în care trăim cere oameni în a căror formație caracterul și inteligența au roluri egale. Eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. Învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Activitățile extracurriculare vin ca o completare firească a orelor de curs. Ele trebuie să atingă obiective prioritare ale procesului instructiv-educativ:

- Dobândirea de noi cunoștințe din diverse domenii.
- Educarea atitudinii copilului față de școală.
- Cultivarea respectului față de sine și față de semenii.
- Dezvoltarea capacităților creatoare ale elevului.
- Formarea unor deprinderi utile zi de zi.
- Educarea în spiritul dragostei față de natură.

Activitățile extracurriculare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă relaxantă, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru nonformal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară.

Activitățile de acest gen cu o deosebită influență formativă, au la baza toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere, colonii. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri istorice. Fiind axate în principal pe viața în aer liber, în cadrul acțiunilor turistice, preșcolarii își pot forma sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație.

Acest tip de activități pot avea o mare importanță în predarea limbilor moderne. Există o serie întreagă de materiale didactice care pot fi realizate ca și produse ale activităților extracurriculare. Se pot folosi cu succes proiectele și jocurile pentru stimularea și dezvoltarea creativității elevilor. Proiectele pot ajuta elevii să exerseze limba în lumea reală și aduc o schimbare atât pentru elevi, cât și pentru profesori ei ies din clasă în mediul natural. În cadrul proiectului elevii folosesc cunoștințe și din alte domenii: arte, istorie, muzică, geografie, istorie etc., ceea ce duce la interdisciplinaritate. Elevii învață cu succes când în timpul activității văd și ascultă în același timp sau ei își amintesc mai bine când se folosesc de simțul tactil, miros, gust. Proiectele în mediul natural ajută elevul să exerseze abilități academice precum: luarea notițelor, clasificarea, marcarea etc. Faptul

că activitățile au loc într-un decor natural îi ajută pe unii elevi să-și depășească emoția și uneori pot duce la învățare efectivă.

Proiectele Erasmus au o importanță deosebită pentru întreaga școală. Acestea sunt activități extracurriculare care antrenează o mare parte din elevii unei școli, alături de profesorii lor. Aceste proiecte oferă elevilor posibilitatea de a descoperii culturi europene, de a folosi informațiile în cadrul orelor incluse în curriculum. Oferă posibilitatea muncii în echipă. Ne învață cum să facem parte dintr-o echipă și cum să descoperim avantajele colaborării. Este de asemenea un bun exercițiu de limbă străină.

Prin activități extracurriculare, elevii sunt deseori puși în situații de viață concrete. Spre exemplu vizite la aziluri de bătrâni stârnesc în inimile copiilor sentimente de grijă și de respect pentru cei vârstnici. Prin activități de ecologizare a mediului înconjurător, elevii dobândesc un set de reguli, gesturi și comportamente concrete și pozitive față de crearea unui mediu sănătos de viață.

Serbările școlare cultivă sensibilitatea față de frumos. Educă starea de sensibilitate, de emotivitate. Descoperirea talentelor, a propriilor aptitudini oferă elevilor posibilitatea descoperirii de sine, a valorii personale în competiție cu valorile celorlalți. Vizionarea unor filme, spectacole de teatru precum și a emisiunilor tv, poate constitui de asemenea o sursă de informații, dar în același timp un punct de plecare în organizarea unor acțiuni interesante.

Activitățile extracurriculare sunt atractive la orice vârstă. Mediul de acțiune fiind diferit, iar tehnicile de instruire fiind altele, contribuie la dezvoltarea spiritului de observație, îmbogățesc memoria vizuală și auditivă, formează gândirea operatorie a copilului cu calitățile ei de echilibrare, organizare și obiectivare.

În concluzie putem spune că activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

Bibliografie:

1. Eleonora Rădulescu, Anca Tîrcă – Educația civică prin activități extrașcolare cu caracter interdisciplinar, Ed.Educația 2000+, București, 2004;
2. Ionescu, M.; Chiș, V., Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001;
3. Lespezeanu M., Tradițional și modern în învățământul preșcolar, Editura S.C. Omfal, București, 2007;
3. Popescu M. - Implicarea comunității în procesul de educație. Editura Corint, 2000.

Cheia sănătății și longevității - antioxidanții

Prof. Mititelu Ana-Maria, Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila

Compușii naturali care au posibilitatea de a reduce efectele toxice ale radicalilor liberi se numesc antioxidanți.

Radicalii liberi sunt dușmani de temut ai tinereții și sănătății, datorită lor ne îmbătrânește pielea înainte de vreme, suntem amenințați cu infarct și cu cancer. Suprasolicitarea fizică sau psihic generează radicali liberi.

Favorizează de asemenea, apariția acestor particule agresive temperaturile foarte ridicate, razele ultraviolete și Roentgen. Pătrunderea în organism a radicalilor liberi venind din exterior se face prin : fumul de țigară, alcool, medicamente, gaze de eșapament, pesticide, metale grele și reziduuri conținute în alimente. Organismul a dezvoltat strategii de apărare contra atacului radicalilor liberi, deoarece un surplus din acești agresori duce la afectarea țesuturilor.

Dintre aceste strategii fac parte și antioxidanții, niște neutralizanți ai radicalilor liberi, care îi descompun, devenind astfel inofensivi. Organismul își produce antioxidanți cu ajutorul unor oligoelemente ca zincul, seleniul și fierul, obținute din alimentație.

Antioxidanții cei mai importanți pentru organism sunt:

- vitaminele A,C și E
- coenzima Q10
- betacarotenu (provitamina A)
- acidul gras alpha
- polifenoli vegetali (din vinul roșu)

Toate aceste substanțe trebuie introduse în organism prin alimentație.

Fructele și legumele sunt pline de antioxidanți. În continuare voi enumera câteva fructe și legume superoxidante, în ordinea descrescătoare a puterii lor: prune uscate, coacăze negre, mure, afine, căpșuni, zmeură, stafide, avocado, struguri albi, cireșe, kiwi, portocale, grapefruit roz, banane, mere, caise, piersici, spanac, broccoli, conopidă, fasole verde, roșii, varza de Bruzelles, mazăre, țelină, dovlecei, castraveți etc.

Fructele de pădure sunt pline de vitamine, minerale și fibre. Fie că sunt afine, căpșuni, mure sau zmeură, toate conțin o cantitate uriașă de antioxidanți, care ajută la lupta împotriva cancerului.

Prunele uscate și stafidele prin pierdere apei devin mai concentrate în antioxidanți, dar aduc și riscul unor calorii suplimentare.

Ciocolata amăruie este sursă de antioxidanți și bună dispoziție, cu mai puține calorii decât celelalte forme de ciocolată.

Bibliografie

1. Formula As – Medicina naturii, numărul 791, București, 2007

Abordarea strategică a comunicării

Prof. Todorici Monteola-Ilona, Colegiul Tehnic „Constantin Brâncuși” Petrila

Comunicarea, atât cea didactică cât și cea de la nivelul societății, rămâne o problemă deschisă pentru cercetare în privința posibilitățile de realizare a unei comunicări integrale, o comunicare în care pierderea de informații să fie minimă, obținându-se o satisfacție pentru ambii interlocutori, și în care ceea ce se receptează să coincidă într-o măsură semnificativă cu input-ul de la capătul emiterii.

Comunicarea trebuie să ușureze învățarea rolurilor sociale și a contactelor umane, ceea ce înseamnă asimilarea regulilor de dialogare civilizată, de a asculta și vorbi, de a pune întrebări și a răspunde, de a emite și descifra mesajele verbale, paraverbale și nonverbale.

Relațiile de comunicare se pot instaura cu ușurință în condițiile în care, în clasă, se creează o atmosferă plăcută, de respect și simpatie cu efect stimulat. O comunicare pedagogică se va întemeia pe respect, în măsura în care educatorul îl evidențiază. Interlocutorii - și în situația de învățare - au nevoie să-și îndeplinească dorința de cunoaștere, fără însă a renunța la propriile identități.

Comunicarea pedagogică este una orientată, de ghidare, de dirijare în funcție de obiectivele stabilite. Aceasta se face prin ordinea de prezentare a cunoștințelor; prin procedeele de evidențiere a cuvintelor cheie și a principiilor de interpretare - prin semnele și simbolurile folosite; prin instrucțiunile oferite; prin modul de

formulare și ordonare a întrebărilor; prin organizarea introducerii în tema; prin rezumatele oferite; prin exemplele și schemele utilizate. Este, așadar, o comunicare bazată pe obiective și pe nevoile, posibilitățile și dorințele elevilor.

Oamenii se angajează, în interacțiuni comunicaționale din multiple motive : satisfacerea nevoilor, realizarea unor scopuri specifice, atracția personală sau pentru desfășurarea unei activități în comun. Comunicarea în oricare dintre aceste ipostaze are, întrun grad mai mare sau mai mic, un caracter intențional, ceea ce presupune anumite scopuri și obiective.

În acest context, limbajul, ca mijloc de comunicare, îndeplinește cinci funcții:

- *dialectică* - în sensul antic al termenului, al descoperirii adevărului pe calea argumentării contradictorii;
- *practică* - de provocare a unei acțiuni;
- *afectivă* - de exprimare a sentimentelor și emoțiilor;
- *ludică* - legată de joc și distracție;
- *catharsis* - de eliberare de tensiuni interioare.

Comunicarea focusată pe obiective este mult mai pragmatică decât cea din alte contexte în care ne folosim de limbaj. De aceea stabilirea unui obiectiv general și a unor obiective specifice și punctuale capătă o atenție mai mare. În funcție de scopul prioritar, putem identifica mai multe forme de comunicare:

- *Informarea, transmiterea de informații* - comunicăm pentru a oferi celorlalți informațiile de care au nevoie ca să ia decizii corecte și să-și îndeplinească sarcinile de muncă la un standard ridicat. Această formă se concentrează doar pe calitatea mesajului și nu mai este relevant ce anume face cu el, adică ce efecte provoacă aceasta în termeni de acțiuni sau comportamente adoptate.

- *Instruirea este un tip de comunicare mai amplu decât cel anterior întrucât comunicatorul este interesat și de urmărirea efectelor* - se așteaptă ca interlocutorul să acționeze după terminarea episodului într-un mod diferit decât ar fi făcut-o fără primirea instrucțiunilor și explicațiilor.

- *Căutarea de informații* - reversul informării este căutarea de informații necesare pentru luarea deciziilor și pentru îndeplinirea altor tipuri de sarcini. Receptorul, nu emițătorul, are de această dată un rol activ. El selectează sursele unde poate găsi informațiile și apelează la metode specifice, cum ar fi lectura, punerea întrebărilor, încurajarea vorbitorului ori chiar ascultarea fără a interveni în discuție.

- *Influențarea* - procesul de comunicare devine și un proces de persuasiune, prin care se induc convingeri și valori altor persoane, influențând gândirea și acțiunile lor.

Dacă se are în vedere că cele mai multe dintre noțiuni au multiple semnificații, atunci vom recunoaște o relativă indeterminare a limbajului didactic. Această relativă libertate poate fi înțeleasă în sensul ei pozitiv,

favorizând gândirea și formularea exprimării potrivite, dar poate deveni și obstacol când se transmit cunoștințe noi.

În comunicarea didactică trebuie să fim preciși și expresivi, în același timp, prin claritate și concizie facilitând atât transferul cât și înțelegerea mesajului transmis; informațiile transmise trebuie adaptate scopului, obiectivelor didactice și nivelului intelectual al cursanților.

Centrarea pe obiective a elevului, a profesorului și mediului de învățare prezintă învățarea învățării, altfel spus, comunicarea didactică este una evaluativă și autoevaluativă atât pentru profesor cât și pentru elev. În acest context se evidențiază raportul dintre limbajele verbal, paraverbal și nonverbal utilizate de profesori în corelație cu obiectivele didactice și cu partenerii elevi. Stilul profesorului definește predominanța verbal-nonverbal prin atitudinile personale care demonstrează ceea ce crede, dar și ceea ce așteaptă de la elevi, ceea ce respinge și ceea ce acceptă în dialogul educațional.

În școală se regăsesc și bariere de comunicare cum ar fi distorsiunile sau inexistența unui repertoriu comun între profesor și elev/student care duce deseori la perturbarea comunicării. Supraîncărcarea informațională care pune elevul în fața unei abundențe extreme de informație poate duce la dezvoltarea unui refuz față activitatea respectivă, la confuzii, epuizare fizică și motivațională.

Astfel, cadrele didactice trebuie să învețe deopotrivă cu elevii și chiar de la aceștia. În acest mod profesorul și elevii/studentii trebuie să se influențeze unul pe altul dialogul devenind mai viu și mai nuanțat în funcție de așteptările ambilor termeni ai relației implicate în activitatea didactică și nu în mod unilateral.

Fiind un proces atât de complex, comunicarea didactică cunoaște mai multe abordări și mai multe definiții. În literatura de specialitate nu există un consens asupra conceptului de comunicare didactică, astfel că se mai utilizează și cel de comunicare educațională sau pedagogică, care mijlocesc fenomenul educațional în ansamblul său, indiferent de conținuturile, nivelurile, formele sau partenerii implicați. Față de acestea, comunicarea didactică apare ca formă particulară obligatorie în vehicularea unor conținuturi determinate specifice unui act de învățare sistematică asistată.

Din perspectiva educației formale comunicarea didactică constituie baza procesului de predare și asimilare a cunoștințelor în cadrul instituționalizat al școlii și între parteneri cu statusuri determinate: cadrele didactice ca principali agenți educaționali și cele ale elevilor sau studenților, în subordonarea nemijlocită față de conducerea unei asemenea instituții.

Comunicarea didactică nu este numai o activitate ce pune în relație cadrul didactic și elevul pentru realizarea unor obiective comune, este și un proces psihosocial de influențare prin limbaje specifice a atitudinilor, comportamentelor, convingerilor, a comportamentelor, a componentelor motivațional-afective și volitive.

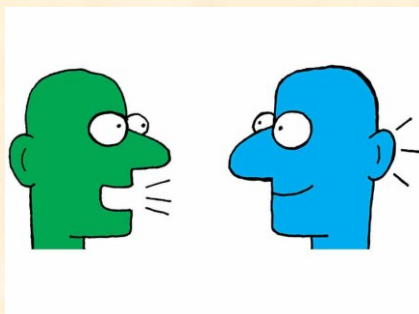
Orice cadru didactic trebuie să fie conștient de responsabilitatea față de cuvântul rostit într-o societate în care totul se petrece sub semnul rapidității, în care greșelile de exprimare sunt considerate fără importanță și în care nimeni nu răspunde pentru ce a spus, în care nimeni nu așteaptă răspuns la intervenția sa într-o conversație.

Bibliografie

1. Cosmovici A., Luminița Iacob,-Psihologie școlară, Editura Polirom, 1999;
2. Jude I.-Psihologie școlară și optim educațional, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2002;
3. Pînișoară, I. O., - Comunicarea eficientă, Editura Polirom, 2000.

Soluții normative pentru creșterea eficienței comunicării orale

Prof. Dr. Țene Simona, Colegiul Național Pedagogic "Regina Maria" Deva

Celebrul aforism „a cunoaște înseamnă a putea”, ce vine din zorii epocii moderne, ni se prezintă astăzi cu alte determinații calitative și cantitative, omul modern adaugă formulării de mai sus, nu fără temei, note și atribute de o valoare certă: acțiune și participare rațională, valoare și opțiune responsabilă, anticipare și implicare pe termen lung.

Pentru realizarea unui maxim de ascultare se impune atât educarea unor capacități specifice, cât și respectarea câtorva principii, norme și reguli. Menționăm că prezentarea lor nu reprezintă nici o ierarhie și că educarea și respectarea lor reprezintă condiții minimale pentru o eficiență crescută a comunicării orale, a asimilării bazelor pentru o competență reală în materie de comunicare.

- Creați-vă o stare de spirit favorabilă ascultării.
- Încercați să aveți permanent o atitudine activă, marcată de unele intervenții cheie sau fixări parțiale, pentru retenția esențialului.
- Concentrați-vă și focalizați-vă atenția asupra esențialului, dar și asupra unor amănunte cu valoare psiho-afectivă recunoscută.
- Stabiliți-vă și mențineți-vă obiectivele comunicării personale în raport cu conținutul mesajelor emise de alți parteneri.

- Cunoașteți-vă și valorificați-vă filtrele de ascultare-emoțională, semantică, persuasivă, interpersonală etc.
- Exersați-vă memoria pentru a menține fidelitatea celor ascultate, fără perturbări datorate puternicei influențe pe care v-o poate induce modelul comunicării scrise.
- Sincronizați spațial și temporal receptarea cu emisia mesajului.
- Exersați-vă capacitățile auditive pe direcția înțelegerii cuvintelor (semnificația și sensurile lor în circulație), înțelegerii obiective (la cunoașterea lingvistică se adaugă seseizarea relațiilor obiectuale extralingvistice), precum și a înțelegerii logice, rezultat al acțiunii proceselor cognitive.
- Combinați receptarea auditivă cu unele suporturi vizuale, ceea ce presupune exersarea acestei capacități, prin detașarea și perceperea pur auditivă a vorbirii.
- Apeleți sistematic la suporturile ascultării inteligente – înțelegerea pronunției, a sensului și relațiilor, a esenței comunicării monologate și a celei dialogate.
- La început, concentrați-vă pe relații lingvistice discursive, care conțin, în exclusivitate, material lingvistic cunoscut, și apoi, progresiv, pe relații ce angajează materialul lingvistic nou.
- Exersați-vă deprinderile de ascultare începând din clasele mici, acordând atenție obiectivelor și activităților bazate, îndeosebi pe exerciții ce urmăresc:
 - formarea capacității de percepere corectă a sarcinilor;
 - dezvoltarea și cultivarea vocii clare, curate, cu evitarea situațiilor care cer să se recurgă frecvent la repetarea aceluiași fraze pentru a vă face înțeleș;
 - ascultarea unor surse informative diferite – discuri, benzi, radio, spectacole etc.;
 - cultivarea discuției, a dialogului, cu reproducerea celor discutate în fața colectivului;
 - dictarea orală a temelor pentru acasă;
 - încurajarea și aprecierea celor ce posedă calitate de ascultare;
 - cunoașterea calităților unui bun ascultător ș.a.

Drept mijloace de realizare a obiectivelor formulate, menționăm: folosirea dictării și autodictării, a jocurilor de rol sau de dramatizare, a exercițiilor destinate concentrării pentru ascultarea cuvintelor, precum și de redare în aceeași ordine, respectându-se frecvența enunțării de un cuvânt/secundă, după terminarea citirii listei de cuvinte propuse. În această situație, se poate porni de la două cuvinte și, treptat, se adaugă câte unul după fiecare reproducere corectă, întărindu-se și corectându-se răspunsul.

Se recomandă ca în astfel de exerciții cuvintele să aibă legătură directă unele cu altele.

➤ Exersați-vă capacitățile de exprimare verbală, prin intercalarea activităților scrise cu cele orale, sesizând plăcerea conversației până a se ajunge la creația orală; alternarea modurilor de exprimare a unei idei, intenții sau a unui răspuns – dialog, expunere, narare, compunere, corespondență, reportaj, anchetă, comutându-vă și stilurile de exprimare pe măsura stăpânirii proceselor de comunicare ș.a.

➤ Antrenați-vă și pentru rolul de participant ascultător. Acesta presupune o dublă responsabilitate.

În primul rând, înțelegerea următoarelor chestiuni:

- ce se dorește să se obțină de la dumneavoastră ca ascultător; care sunt principalele idei ale vorbitorului;

- care sunt modelele de organizare a mesajului și ce anume ar putea fi utilizat;

- ce materiale suport ar putea fi reținute și utilizate mai târziu;

- în ce măsură sunt vizate propriile dumneavoastră cunoștințe, experiențe, convingeri, valori ș.a.

În al doilea rând, presupune evaluarea, adică formularea unor judecăți de valoare cu privire la:

- importanța comunicării respective; natura scopului general și a celui specific;

- formularea explicită a mesajului, pentru a fi înțeles și convingător;

- credibilitatea vorbitorului;

- starea afectivă a vorbitorului în relație cu auditoriul;

- posibile contradicții și corelații între mesajul verbal și cel nonverbal, cu sesizarea mesajului real și a celui aparent; măsura în care sunt afectate convingerile proprii; posibilitățile de acțiune, ca rezultat al acceptării sau a respingerii mesajului transmis ș.a.

În rolul de vorbitor și interlocutor gândiți-vă atent la pașii esențiali pe care îi parcurgeți în comunicare.

În principal, aceștia vor fi:

- despre ce veți vorbi, presupunând selecția și determinarea subiectului;

- precizarea scopului general și a celui special, adică a ideii centrale și a tezei;

- stabilirea particularităților auditoriului;

- analiza situației sau a evenimentului care ocazionaază dialogul, expunerea, discuția;

- asamblarea ideilor și a materialelor auxiliare; stabilirea priorităților și a alternativelor de dezvoltare a problemelor.

➤ Determinați ce comportamente urmează să produceți sau să modificați prin comunicare, în special, la nivelul informării, convingerii, atitudinii și impulsivității la acțiune.

➤ Analizați cu atenție caracteristicile auditoriului.

Se va ține seama de următoarele:

- auditoriul este constituit din individualități, dar cel mai adesea el reacționează ca o colectivitate;
- unele aspecte ale auditoriului sunt mai lesne de stabilit, cum ar fi numărul participanților, diferite grupări de vârstă, de sex, grad de instruire, uneori chiar fundamente culturale; mai greu de surprins sunt tendințele psihologice, cum ar fi ce atitudini au față de eveniment sau față de unele idei particulare, ce valori generale apreciază ș.a., date pe care nu le putem aproxima decât prin inferențe psihologice.

Regulile generale ce vor fi respectate aici sunt:

- dacă grupul este mare, se vor crea (mental) subgrupuri de audiență, oferindu-le direct argumente, astfel încât să se ajungă la o mai ușoară, dar puternică identificare a subgrupurilor cu zone de interese proprii;

- criteriile de grupare vor putea fi vârsta, sexul, nivelul de instruire, structurile motivaționale de bază ș.a.

Pentru fiecare criteriu se vor avea în vedere câteva elemente de psihosociologie. Astfel, cu privire la vârstă, se constată că:

- interesele variază cu vârsta, tinerii, adulții și vârstnicii neavând aceleași probleme;
- adulții sunt, în general, mai puțin autocentrați decât tineretul și vârstnicii;
- cu vârsta oamenii tind să fie mai prudenți, comportament observabil în atitudini, convingeri, în deschiderea la nou, la inovație; activismul social-politic variază, de asemenea cu vârsta, tinerii fiind mult mai puțini conservatori decât vârstnicii.

Cu privire la sex, este dificil de făcut generalizări. Totuși, nu poate fi eludat faptul că există diferențe între bărbați și femei. Spre exemplu, unele cercetări au arătat că femeile sunt mai ușor de convins decât bărbații, sunt mai deschise la presiunea grupului, au o doză mai mare de atitudini umanitariste. În general, interesele sociale ale bărbaților și femeilor sunt determinate de statut – rolurile pe care aceștia le au în societate, în familie, în instituțiile de muncă.

Cu privire la nivelul de instruire, se cunoaște că: subiecții mai bine instruiți au o rezistență mai mare la argumentele active, au atitudini, convingeri și valori mai stabile, au o mai mare dorință de informare la zi, sunt mai participativi la evenimente, își exprimă atent și își apără opiniile și interesele, reacționează mai prudent la valorile social-politice și ideologice.

Cu privire la structurile motivaționale favorabile acțiunii, se acceptă că: ele variază după = natura și forța intereselor, nevoilor, trebuințelor, aspirațiilor, așteptărilor și idealurilor; se poate vorbi, totuși, de o posibilă

ierarhizare a motivațiilor, cea psihologică, umanistă, propusă de A.H. Maslow, având un statut recunoscut. Ea este subdivizibilă în următoarele clase sau categorii: fiziologice (de menținere a echilibrului organismului – hrană, îmbrăcăminte, adăpost), de securitate (nevoi, condiții sociale, de protecție, legalitate, ordine, stabilitate, de apartenență și afecțiune (în familie, prietenie, apartenență de grup), de stimă (respect față de sine, autoapreciere, încredere, putere, prestigiu ș.a.), de autoactualizare (valori de cunoaștere, adevăr, bunătate, frumusețe, perfecțiune, plăcerea jocului, realizări etc.).

Regulile recomandate aici vizează: evitarea, pe cât posibil, a motivațiilor care stresează, provoacă stări de respingere sau ridică obiecții; folosirea unor combinații de motive larg acceptate de participanți; utilizarea unor repertorii largi de motive, din care să nu lipsească cele etice (morale) ce dispun de o puternică forță de inducere comportamental; recurgerea la variate strategii de sprijin, care pot amplifica, justifica sau clarifica unele stări atitudinale sau chiar opțiuni valorice. presupune o relație între ce este cunoscut sau ce este necunoscut); ilustrarea sau exemplificarea, cu următoarele tipuri: ipotetică (o narațiune imaginară), factuală (eveniment). Adaptați structura expunerii la auditoriu, pornind e la organizarea bazelor psihologice, generalizatoare, anticipative și coerente mediului, variate ca natură și orientate spre problemele de interes major. Se va avea în vedere crearea momentelor de: atenționare (trezirea interesului și dorinței de ascultare-receptare prin noutate, proximitate, familiaritate, umor); satisfacere a nevoilor și așteptărilor ascultătorilor (se propun soluții, planuri de acțiune); vizualizarea rezultatelor (prin descrieri verbale și acțiunea propriu-zisă, dacă este posibil).

➤ Acordați atenție începutului expunerii orale, utilizând metode și mijloace adecvate subiectului, ocaziei, evenimentului. Se recomandă: metoda acordului personal; procedeul aluziv; tehnica întrebărilor retorice; tehnica faptelor șoc; relatarea anecdotică; tehnica ierarhiilor ipotetice; metoda falsei ipoteze etc.

➤ Acordați atenție finalului expunerii orale, lăsând participanților o imagine clară despre ceea ce ați vrut să comunicați, să se știe, să simtă sau să facă.

În acest sens, se indică:

- apelul afectiv și rațional la responsabilitatea participanților;
- sublinierea punctelor sau ideilor importante;
- impactul persuasiv al ideilor conclusive;
- revenirea la forța incitativă a celei mai importante idei;
- invocarea unor rațiuni/argumente în plus (aflate în rezervă), destinate acceptării ideilor comunicate;

- sublinierea intențiilor/contribuțiilor personale.

➤ Utilizați un limbaj adecvat comunicării eficiente, caracterizat prin acuratețe, simplitate, accesibilitate, precizie, concretețe și cu semnificații specifice. Dintre tehnicile de realizare, mai cunoscute sunt: reiterarea comunicării prin refrazarea ideilor, prin reexaminarea acestora din mai multe puncte de vedere; tehnicile conotative; tehnicile imaginării vizuale (culoare, mișcare), auditive, gustative, olfactive, tactile, kinestezice, organice (de exemplu, forme), care induc, indirect, stări afective sau reacții pozitive; tehnica utilizării limbajului metaforic, bazat pe procedeele analizei tematice etc.; tehnica limbajului non verbal eficient etc.

În concluzie limbajul oral și comunicarea orală sunt oarecum privilegiate, aceasta datorită, în special, supleței canalelor naturale existente, precum și unei doze mai reduse de control în timp.

Bibliografie:

1. Abric, Jean-Claude, Psihologia comunicării, Editura Polirom, Iași, 2002.
2. Neacșu, I., Metode și tehnici de învățare eficientă, Ed. Militară, București, 1990.
3. Peretti, Andre (și colab.) Tehnici de comunicare, Editura Polirom, Iași, 2001.
4. Șoitu Laurențiu (și colab.) Comunicare și educație, Editura Spiru Haret, Iași, 1996.

Metode interactive în procesul instructiv-educativ la biologie

Prof. ZORILĂ COCULEANA, Școala Gimnazială „Ion Desideriu Sîrbu” Petrila

Pentru învățământul modern metodele interactive constituie un instrument de organizare și conducere a activității de predare-învățare, astfel că elevii asimilează cunoștințele teoretice și practice într-un timp scurt pentru timp îndelungat, fiind activi și motivați să coreleze ceea ce au învățat cu ceea ce întâlnesc în viața reală. Folosirea metodelor interactive centrate pe necesitățile elevilor în lecția de biologie constituie într-adevăr o cale de atragere a elevilor către performanță școlară, dând un caracter formativ, dinamic și deschis pentru dezvoltarea diferitelor abilități teoretice și practice la elevi.

Din aceste cauze, doresc să evidențiez rolul metodelor interactive în procesul de predare învățare și evaluare astfel că elevii își pot îmbunătăți performanțele sau dacă nu care ar fi cauzele și soluțiile în acest demers, care sunt avantajele și dezavantajele folosirii acestor metode interactive la clasă în funcție de profil, filieră, pentru o

adaptare optimă a procesului instructiv- educativ la posibilitățile intelectuale și ritmul fiecărui elev. Lucrarea se vrea a fi și o invitație la conștientizarea cadrelor didactice în ceea ce privește importanța metodelor moderne interactive de predare-învățare în procesul instructiv-educativ.

Metodele moderne interactive au menirea de a fi un instrument important care să permită trecerea din planul "design-ului instrucțional" într-un plan al acțiunii de predare. Acestea ridică gradul de interes din partea elevilor în ceea ce privește participarea activă la lecție, stimulând elevii în realizarea conținuturilor și aplicarea lor în viața reală.

Pentru demonstrarea importanței folosirii metodelor moderne, am aplicat metode interactive la clasele gimnaziale, având în vedere valențele activ-participative în planul formării și dezvoltării unor capacități și competențe de comunicare și relaționare psihosociale (sociabilitatea, spiritul de echipă, inteligența emoțională, capacități de autocunoaștere și autoevaluare).

Analizarea rezultatelor activității elevilor la ora biologie, am constatat că elevii consideră eficientă modalitatea de folosire a metodelor interactive la ora de biologie deoarece le dezvoltă capacități mai bune de interacțiune, li se dezvoltă creativitatea, devin mai activi, mai implicați la propria lor formare educativă, de dobândire a cunoștințelor și de creionare a personalității.

În concluzie, este necesar ca elevii să înțeleagă importanța folosirii metodelor interactive la ore, pentru creșterea performanței elevilor pentru evitarea rămânerii în urmă a elevilor dotați și a insuccesului școlar la elevii care nu pot face față procesului educativ din anumite motive.

Cauzele ce susțin folosirea metodelor interactive, cauze atât generale, cât și situaționale, se leagă de nivelul de învățământ, de profilul clasei, tipul de lecție ales, de particularitățile psiho- individuale ale elevilor, de care nu putem să nu ținem seama.

Așadar, folosirea metodelor interactive la biologie determină în rândul elevilor o valență largă de capacități, deprinderi în sfera intelectuală și comportamentală iar folosirea acestor metode trebuie să capete o accepțiune mai generoasă, atât din punct de vedere al elevilor cât și a cadrelor didactice și la alte discipline.

Procesul modern de instruire și educație ne permite să formăm/dezvoltăm competențele profesionale specifice și să valorificăm potențialul elevilor, în scopul adaptării la cerințele noi ale societății. Metodele învățării activ-participative sunt cunoscute de mult timp, ele fiind considerate un privilegiu al societății actuale și al educației contemporane.

Metodele active și interactive au multiple valențe formative, care contribuie la dezvoltarea gândirii critice și creativității, implică activ elevii în procesul de învățare, punându-i în situația de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei și opinii proprii argumentate, redându-le și celorlalți colegi.

Obligativitatea cadrelor didactice moderne, este de ași revedea propriile viziuni ale strategiilor didactice, având menirea de a stimula interesul, de a motiva elevii pentru a învăța pe parcursul întregii vieți, dezvoltându-le atât competențe practice, cât și abilități de a gândi, a analiza o situație, de a se orienta în conținuturile însușite.

Noul, necunoscutul, căutarea de idei prin metodele interactive conferă activității "mister didactic", se constituie ca "o aventură a cunoașterii" în care copilul e participant activ pentru că el întâlnește probleme, situații complexe pentru mintea lui de copil dar în grup, prin analize, dezbateri, descoperă răspunsurile la toate întrebările, rezolvă sarcini de învățare, se simte responsabil și multumit în finalul activității.

Calea de învățare pe care o parcurg copiii este determinată de metoda folosită. Această "cale" devine cel mai spectaculos exercițiu de interacțiune dintre mințile lor, care ne bucură când observăm progrese de la o perioadă la alta.

Efortul copiilor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice și de cunoaștere, de abordare a altor demersuri intelectuale, interdisciplinare, inovatoare decât cele clasice. Prin corelațiile elaborate interactiv copiii își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții, elaborează sinteze în activități de grup, intergrup, individual ,în perechi.

Metodele activ-participative solicită efortul personal de gândire, imaginație, memorie și voință, dar și valorifică maximal potențialul de cunoaștere, acțiune și trăire al copilului. Efectele formativ - educative ale învățării sunt în raport direct proportional cu nivelul de angajare și participare individuală și colectivă.

În opoziție cu metodologia tradițională, pentru care elevul rămâne mai mult un auditoriu sau un simplu spectator, gata să recepteze pasiv ceea ce i se transmite ori i se demonstrează, metodele active au tendința să facă din acesta un actor, un participant activ în procesul învățării, pregătit să-și însușească cunoștințele pe calea activității proprii, a unei angajări optime a gândirii, a mobilizării tuturor funcțiilor intelectuale și energiilor emoțional – motivaționale în raport cu sarcina de învățare dată. Esențial în pregătirea cadrului didactic pentru lecție este de a putea pune în joc toate cunoștințele sale și întreaga lui pricepere, nu pentru a transmite pur și simplu niște cunoștințe de-a gata ce trebuie să fie însușite, ci de a insufla elevilor săi dorința și posibilitatea de a le dobândi, pe cât este cu putință, prin ei înșiși, printr-un studiu cât mai activ

Bibliografie:

1. Crenguța Oprea, Strategii didactice interactive, Editura didactică și pedagogică, București, 2007;
2. Breben S., Gognea E., Metode interactive de grup, Editura, Arves, 2007;
3. Miron Ionescu, Educația și dinamica ei, Editura, Tribuna învățământului, București, 1998.

Importanța conversației din cadrul orelor de limbi străine

Prof. Ersoy Marcela, Colegiul Tehnic "Constantin Brâncuși", Petrila

În ultimii ani s-au constatat schimbări în ceea ce privește scopul programelor educaționale de limbi străine. Astăzi, elevii care studiază o limbă străină sunt considerați un succes dacă ei pot comunica în această limbă, în timp ce acum două decenii se punea un mai mare accent pe capacitatea lor de a se exprima în scris, de a reproduce ceea ce li s-a predat, acestea fiind criteriile pentru determinarea succesului lor.

Profesorii și cercetătorii recunosc că această "competență comunicativă" cuprinde nu doar o cunoaștere a gramaticii dar și o cunoaștere a regulilor socioculturale, reguli de discurs și strategii care asigură înțelegerea comunicării. De fapt câțiva lingviști consideră că această capacitate de comunicare într-o limbă străină cuprinde aceste componente: 1. **competența gramaticală sau lingvistică**

2. **competența socioculturală**

3. **competența discursului**, adică capacitatea de a susține o conversație cu un alt vorbitor

4. **competența strategică**, modalitățile prin care elevul face față posibilelor întreruperi din discurs.

În loc de a se pune accent pe activități și exerciții care se referă doar la exactitatea informațiilor cum ar fi memorarea, repetiția, mulți profesori s-au concentrat spre a promova competența comunicativă folosind activități de comunicare- acele exerciții care se bazează pe capacitatea elevilor de a înțelege și comunica o informație. Folosirea unei comunicări obișnuite, fără repetiții este încurajată iar mediul clasei trebuie să fie relaxat, dezbaterile și schimbul de informații, lucruri care fac parte din conversațiile de zi cu zi trebuie să apară în cadrul lecțiilor.

Aceasta nu înseamnă că nu se va da importanță gramaticii. Unii cercetători susțin că forțarea elevilor de a comunica prea devreme fără a se ține cont de gramatică poate duce la eșec, deoarece o bază gramaticală și lingvistică este necesară înainte de a se forma fluența în comunicare. Gramatica trebuie predată explicit și aceasta se poate face prin mijloace de comunicare.

Scopul competenței comunicative într-o oră de limbi străine ar trebui să fie achiziționarea de mijloace de a comunica și de a stăpâni capacitatea de a comunica și în afara clasei. Adeseori profesorul trebuie să predea o anumită lecție, lecție care cuprinde anumite structuri gramaticale, iar conversația nu este inclusă. Rămâne la decizia profesorului cum să integreze conversația alături de celelalte obiective ale lecției. Mai problematice sunt cazurile în care singurele obiective explicite nu par a încuraja comunicarea. În astfel de situații profesorul trebuie să improvizeze și să fie flexibil pentru a folosi ceea ce are la îndemână pentru a preda.

Un pas important în introducerea unei conversații este analizarea cerințelor și intereselor elevilor. Profesorul poate stabili situațiile în care elevii se vor găsi, informația lingvistică de care vor avea nevoie și resursele de care ei dispun. Astfel, dialogurile pot fi situații din viața de zi cu zi, cum ar fi discuții la telefon, a merge la bancă, sau a merge cu autobuzul sau lecțiile de comunicare pot fi discuții monitorizate de profesor, explicarea unor idei, prezentarea unor opinii, dezbateri.

Câteva din activitățile de comunicare care se pot desfășura în cadrul orelor de limbi străine pot fi:

- **Interviul**- elevi adeseori se interviuează unul pe celălalt încă din prima zi de școală pentru a se cunoaște mai bine. Astfel, interviul poate fi folosit în cadrul lecției. Doi elevi își vor adresa întrebări legate de diferite subiecte cum ar fi: familie hobby-uri sau despre viitorul lor, iar restul clasei vor nota ceea ce discută cei doi elevi. Ceea ce nu au reușit ei să noteze vor întreba pe alți elevi care au reușit să scrie și astfel va avea loc comunicare la nivelul întregii clase.

- **Discursurile**- sunt o altă modalitate de comunicare, ce pot fi folosite în cadrul lecțiilor, iar ele vor avea succes atâta timp cât trezesc interesul elevilor. Clasa poate dori să negocieze subiecte, de exemplu fiecare elev aduce două, trei subiecte despre care ar dori să vorbească iar clasa alege subiectul despre care ar dori să discute. Fiecare elev ar trebui să pună accent și pe trăsătura fonetică din cadrul discursului- intonație, accent.

- **Jocul pe roluri și dramatizarea** – jocul pe roluri și scenele dramatice sunt întotdeauna amuzante și o modalitate de exersare a pronunției. Ele cuprind deasemenea gesturi și limbajul trupului și oferă o multitudine de șanse pentru a exersa discursul natural. Se pare că schimbându-și identitatea prin jucarea unui rol, elevii scapă de inhibiții și îi ajută să scape de emoțiile care ar putea să le afecteze pronunția.

În ceea ce privește **feed-back-ul** și corectarea greșelilor de pronunție, se pune problema cum se pot realiza acestea într-un mod eficient. Se pune întrebarea cine să realizeze feed-back-ul de care elevii au nevoie. Dacă elevul este cel care realizează corectarea, aceasta îl face să fie mai sigur pe sine. Dar cum îl putem face pe elev să se autocorecteze? Se poate realiza cu ajutorul înregistrărilor audio sau video, astfel ei putând localiza și corecta greșelile. Elevii trebuie să înțeleagă că greșelile pe care ei le fac sunt normale. Feed-back-ul pe perechi este deasemenea important pentru ca elevii care ascultă cu atenție pentru a descoperi greșelile celorlalți își dezvoltă capacitatea de a se monitoriza singuri și capacitatea de a fi atenți la ceea ce spun. Feed-back-ul oferit de profesor este indispensabil în a-i face pe elevi conștienți de greșelile pe care ei încă nu reușesc să le descopere.

Profesorul poate să își facă o listă cu diferitele greșeli care apar la elevi și apoi să găsească soluții pentru a le rezolva.

Cele câteva modalități de comunicare din cadrul lecțiilor de limbi străine pe care le-am prezentat sunt doar câteva exemple de activități care ar putea fi utilizate în cadrul lecțiilor. Chiar dacă în urma acestor activități, elevii nu încep să vorbească la fel ca și vorbitorii nativi ai limbii respective, ei au o șansă mai bună de a deveni mai buni în a înțelege limba sau de a reacționa corespunzător la ceea ce li se spune într-o altă limbă.

Bibliografie: *An English Language Teaching Reading, vol I*

Jocurile didactice cu conținut matematic

Prof. învă. primar CIMPONER IULIA, Liceul Tehnologic „Matei Corvin” - Hunedoara

„Jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții.

Jocul este singura atmosferă în care ființa sa psihologică cere să respire și, în consecință, să acționeze.”

Ed. Claparede

Jocul didactic este un ansamblu de acțiuni și operații care, paralel cu destinderea, buna dispoziție și bucuria pe care le stârnește, urmărește un set de obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală, fizică a elevului. Jocurile matematice permit desfășurarea unor interacțiuni diferențiate, în care elevii se întrețin concurând paralel cu alt grup, fapt care conduce la conoașterea de sine și la asumarea unor responsabilități. Prin joc copiii se manifestă firesc, fapt care ne permite să-i studiem sub aspect temperamental sau caracterial și să optimizăm activitatea din 3 mers. Convergența activității didactice cu jocul didactic asigură eficiență maximă lecției de matematică. Iată câteva exemple de jocuri foarte „gustate” de copii:

„SPUNE, CINE SUNT?”

➤ Scopul: Dezvoltarea conceptului de număr, al locului acestuia în șirul numeric; al aprecierii mărimii: mai mare, mai mic.

➤ Sarcina didactică: să recunoască locul unui număr în șirul numerelor 0-10, precizarea „vecinilor”.

➤ Material didactic: numerele de la 0-10, jetoane cu buline sau pătrate.

➤ Desfășurarea jocului: se poate desfășura individual sau pe echipe. Învățătoarea va ridica un jeton, copiii vor număra, în gând, bulinele, vor spune care sunt numerele mai mici sau mai mari cu o unitate decât cel prezentat pe jeton. Se va da posibilitatea fiecărei echipe să răspundă. Se va distribui și o fișă, pe care o vor completa individual, din care vor lipsi vecinii unor numere. Se vor face aprecieri generale și individuale.

„CE NUMERE LIPSESC?”

➤ Scopul: Consolidarea și fixarea deprinderilor de numărat.

➤ Sarcina didactică: stabilirea numărului lipsă dintr-un șir de numere.

➤ Material didactic: tabele cu numere de la 10-20 în ordine crescătoare și descrescătoare, numerele 10-20.

➤ Desfășurarea jocului: jocul se desfășoară pe 2 grupe, fiecare pereche va veni la tablă și va completa un număr care lipsește. Cel care nu va greși va pleca la echipă cu o literă. Va câștiga echipa care va completa prima cuvântul „Bravo!”

„ȘORICICA MINNIE ESTE ÎN PERICOL!”

➤ Scopul: Dezvoltarea deprinderii de a număra, în scris, formând șirul numerelor de la 0-35.

➤ Sarcina didactică: să unească printr-o linie continuă punctele corespunzătoare cifrelor existente, în ordine crescătoare, pentru a descoperi ce pericol o pândește pe Minnie.

➤ Material didactic: fișe cu cifrele de la 1-35 dispuse dezordonat.

➤ Timp de lucru: 10 minute

➤ Desfășurarea jocului: se distribuie fiecărui elev o fișă, se repetă sarcina didactică, se trece la rezolvare ei. Cei care termină primii primesc sarcini suplimentare:

• să scrie trei numere mai mari decât cel mai mare număr folosit în fișă;

• să scrie în ordine crescătoare numerele cu soț, apoi cele fără soț. Sunt evidențiați toți elevii care au rezolvat sarcina de bază în timpul cerut.

Pentru exersarea și consolidarea deprinderilor de calcul matematic se pot utiliza jocurile:

„CIREȘELE”

- Scopul jocului: exersarea deprinderilor de calcul; dezvoltarea gândirii logice.
- Sarcina didactică: să completeze pe o fișă numerele din pătratele libere.
- Desfășurarea jocului: se distribuie fișele, se lucrează individual, primii 3 elevi care termină fișa și au lucrat corect, vor primi recompensă câte un steguleț.

„PANTOFII SCAMATORULUI”

- Scopul jocului: consolidarea deprinderilor de calcul și dezvoltarea gândirii logico-matematice.
- Sarcina didactică: să afle numărul de la pantofii roboțelului.
- Desfășurarea jocului: se distribuie fișe pe echipe de câte doi copii, calculele vor fi diferite, dar rezultatul va fi același. Prima echipă care va ajunge la rezultatul corect va fi premiată cu premiul I, următoarele cu II și III. Vor primi o steluță pe care o vor prinde în piept și aplauzele colegilor.

„UNEȘTE ȘI POTRIVEȘTE!”

- Scopul jocului: formarea deprinderilor de calcul rapid; dezvoltarea gândirii logice.
- Sarcina didactică: să unească printr-o linie rezultatul cu exercițiul corespunzător.
- Desfășurarea jocului: se distribuie fișe individuale sau pe echipe, se dă timp de lucru, primii trei elevi (echipe) care vor rezolva corect vor fi recompensate cu insigne.

„CALCULEAZĂ RAPID!”

- Scopul jocului: aplicarea procedeelelor de calcul rapid, folosindu-se asociativitatea adunării.
- Sarcina didactică: să rezolve 2 exerciții într-un timp cât mai scurt (2 minute) folosindu-se de proprietățile adunării: asociativitatea și comutativitatea.
- Desfășurarea jocului: se distribuie fișe individual, rezultatele sunt aceleași: 45 și 450, se premiază primii trei copii care au aplicat procedeele de calcul rapid. Sunt apreciați și cei care se încadrează în timpul stabilit.

„COMPLETEAZĂ PIRAMIDA!”

➤ Scopul jocului: dezvoltarea deprinderii de calcul, dezvoltarea gândirii logicomatematice, stimularea interesului pentru matematică.

➤ Sarcina didactică: să completeze piramida cu sumele rezultate din calcule și cu figura geometrică potrivit rezultatului final.

➤ Desfășurarea jocului: se lucrează individual, după efectuarea calculelor se desenează figura potrivită în vârful piramidei.

Cunoștințele despre unități de măsură sau elemente de geometrie pot beneficia și ele de jocuri la fel de interesante. Spre exemplu:

„CALCULEAZĂ DISTANȚA!”

➤ Scopul jocului: consolidarea cunoștințelor despre unitățile de măsură și operația de adunare.

➤ Sarcina didactică: să calculeze distanța de la casă până la gard orientându-se după desen.

➤ Desfășurarea jocului: se lucrează individual, se face instructajul. Primii care vor calcula corect vor fi evidențiați.

„CINE ESTE MAI RAPID?”

➤ Scopul jocului: consolidarea deprinderii de calcul rapid orientându-se într-un desen.

➤ Sarcina didactică: să descopere cel mai lung și cel mai scurt drum de la casă la castel.

➤ Desfășurarea jocului: se lucrează pe echipe de doi elevi, se face instructajul, la semnal se începe lucrul. Primele trei echipe care ajung la răspunsul corect vor primi calificativul: Foarte bine.

„CÂT MERGE GRIVEI PÂNĂ LA OS ?”

➤ Scopul jocului: Dezvoltarea deprinderilor de calcul, dezvoltarea rapidității, exersarea deprinderii de a colora repede drumul.

➤ Sarcina didactică: să calculeze, în ordinea în care sunt scrise, adunările și scăderile pentru a afla distanța pe care o are Grivei de parcurs.

➤ Desfășurarea jocului: se dă timp de lucru 10 minute, se lucrează individual, cei care se încadrează în timp și au rezultatul corect vor primi un calificativ „foarte bine”. Vor colora și drumul după obținerea rezultatului (11m).

„COMPLETEAZĂ ȘI COLOREAZĂ !”

- Scopul jocului: reactualizarea cunoștințelor despre elementele geometrice (linii: drepte, curbe, frânte).
 - Sarcina didactică: să completeze desenul folosind linia sau echerul, apoi să-l coloreze.
 - Desfășurarea jocului: se distribuie fișele, se face instructajul, se începe la comandă completarea fișei.
- Se atrage atenția că vor fi apreciate desenele corecte, cele care vor acumula cele mai multe voturi.

„TRENULEȚUL”

- Scopul jocului: fixarea cunoștințelor referitoare la figuri geometrice, stimularea imaginației creatoare.
- Sarcina didactică: să folosească figurile geometrice decupate în asamblarea unui trenuleț.
- Desfășurarea jocului: copiii sunt împărțiți în echipe, vor asambla piesele trenulețului, apoi le vor lipi pe un suport. Echipa care a realizat cel mai interesant tren va fi premiată cu cutii de carioca.

Învățământul modern canalizează elevul spre o învățare participativă, bazată pe flexibilitate și interdisciplinaritate. Deosebit de stimulative, captând interesul pentru calculul matematic sunt problemele în versuri. Ele pot fi folosite în oricare moment al lecției captând interesul și atenția copiilor.

CALCULE PENTRU CEI MICI:

ALUNELE

Opt lei costă zece-alune.
Dau opt lei dacă sunt bune.
Ele n-au fost bune toate
Și am dat doar jumătate
Eu te rog precis a-mi spune:
Câte-alune au fost bune?

MERELE

Mă uit în pom să văd mere,
Scutur pomul, nu cad mere.

RUDELE

Mama mamei,
Soacra tatei
Și bunica mea stăteau
La televizor priveau
Câți ochi erau?

VRĂBIILE

Pe o rămurică stau
Și privesc spre larga zare

De mă uit iar, nu văd mere..
Bănuiești ce ți se cere?
În pom, au fost câte mere?

Pentru vrăbii guralive
Ce fac larmă mare.
Dar deodată am zărit
Pe crenguță, nouă.
Câte au venit apoi?

PESTRİȚA

Mândră e pestrița mea,
Nu e nimenea ca ea.
Puii ei mici și pufoși
Vor crește toți sănătoși
Dar sunt cam zglobii, drăguții,
Căci dau de furcă măicuței.
Patru umblă-ncolo-ncoace,
Doi abia ies din găoace,
Iar sub aripă mai are
Încă patru oușoare.
Socotiți și veți afla
Puișori câți va avea ?

COPILAȘII

Cinci băieți și trei fetețe
Cu găleți și coșulețe,
De un urs s-au speriat
Patru-n vale-au alergat.
Socotiți dacă veți ști
Câți la număr vor mai fi ?

Folosirea ghicitorilor muzicale este un alt procedeu de stimulare a învățării primelor cunoștințe matematice, creând o atmosferă mai puțin rigidă, mai pe placul elevilor, atenuând impactul copilului cu exigențele școlii.

Metodele și procedeele prezentate sunt doar posibile sugestii pentru învățători, care cu pasiune și inventivitate, pot găsi și alte interesante modalități de activizare a școlărilor mici, în învățarea unităților de măsură pentru lungime.

Aplicarea în practică a tuturor metodelor activ-participative de învățare depinde într-o mare măsură de talentul, măiestria, pasiunea și dragostea învățătorului pentru copii și profesia sa.

În concluzie, optimizarea procesului de învățare are trei aspecte: o combinație între muncă și joacă și concentrare asupra creativității.

Nu vei fi stăpân peste copii, dacă nu ești stăpân pe tot ce-i înconjoară. (J.J.Rousseau) și nu le furnizezi acel moment de desfătare care urmează unei acțiuni reușite.

BIBLIOGRAFIE

1. Metodica predării matematicii la clasele I-IV E.D.P București;
2. Anton Marieta - „Jocul și matematica”; Tribuna învățământului 17- 23 martie 2003;
3. Chateau Jean – „Copilul și jocul” E.D.P. București 1997;
4. Nicolae Sîrbu – „Socoteli pentru cei mici”;
5. Roșu Mihail – „Pregătirea matematică a elevilor din învățământul primar”; Tribuna învățământului - martie 2003;
6. Simioncă Elena, Caraiman Florica - „Matematica prin joc”;
7. Șchiopu Ursula – „Jocul și dezvoltarea interesului”;
8. Manuale de matematică la clasele I-IV.

Dezvoltarea școlii către o școală comunitară

Bibliotecar, Scafariu Angela, Școala Gimnazială „I.D. Sîrbu” Petrila, județul Hunedoara

Dezvoltarea comunității în care funcționează o școală o influențează decisiv pe acesta din urmă. Fenomene precum: scăderea natalității, migrația forței de muncă tinere, îmbătrânirea populației, schimbarea structurii ocupațiilor etc. au efecte asupra vieții școlii, mai ales a perioadei de școlarizare obligatorie. Pe de altă parte, infrastructura nedezvoltată, accesul greu la unitățile școlare, insuficiența spațiilor de învățământ, lipsa spațiilor de cazare pentru copiii ale căror familii locuiesc departe de școală, lipsa de salubritate etc., influențează viața de zi cu zi a școlii.

Într-o comunitate interdependența aspectelor sociale conduce la funcționalitatea sa. Dacă de exemplu, autoritățile nu se preocupă pentru sporirea condițiilor de viață ale locuitorilor, nu gestionează corespunzător: rețelele de apă și canalizare, electricitate, managementul deșeurilor, nu întreține rețeaua de străzi, locurile de muncă lipsesc etc., tinerii sunt tentați să părăsească localitatea, natalitatea scade și acest lucru poate duce la desființarea unităților școlare.

Relația școală comunitate locală este influențată de o multitudine de factori printre care putem enumera: mediul social al comunității (rural, urban, mărimea comunității, întindere geografică etc.).

Se demonstrează că școlile din mediul urban, mai ales cele din zonele centrale ale orașelor mari și dezvoltate economic sunt foarte dezvoltate: au dotare materială superioară, sunt atractive pentru sponsori, agenți

economici, pot obține fonduri proprii din proiecte sau închirierea de spații etc., au cadre didactice bine pregătite, de multe ori conțin și alte servicii destinate copiilor și familiilor, cercuri de dezvoltare a abilităților, cabinete de consiliere, logopedie etc., sunt atractive și pentru parteneriate cu diverși parteneri comunitari (poliție, ONG-uri, instituții de cultură etc), desfășoară și activități destinate părinților: cursuri, dezbateri etc. Nu este de neglijat faptul că, în mediul urban, copiii și familiile acestora au acces la o rețea de servicii cultural-educative : teatre, cluburi, case de cultură etc., de recreere : baze de sport, parcuri etc., medicale, servicii diverse de asistență socială.

Modelul social al profesiilor de succes, modelele oferite de către cei apropiați copiilor influențează și gradul acestora de aspirații, profesiile dominante în comunitate, pot deveni atât modele pentru copii dar pot dicta și o anumită orientare a școlii către pregătirea copiilor în domeniul profesiilor cerute de către comunitate, de agenții economici activi.

În condițiile migrației accentuate a forței de muncă tinere, recalificării și a dinamicii accentuate a forței de muncă, a promovării excesive de către mass-media a exemplurilor de persoane cu mare vizibilitate socială și fără o pregătire adecvată este greu de stabilit un model adecvat de profesie, dezvoltarea economică și tehnologică a comunității, reprezentările sociale, mentalitățile și atitudinile privind educația copiilor, nivelul aspirațiilor familiilor față de educația copiilor, valoarea acordată studiilor și profesiilor, percepția privind misiunea școlii în comunitate, componența demografică a comunității: ritmul creșterii demografice, structura pe vârste a populației, tipul de familie, structura ocupațională a locuitorilor etc.

Considerăm că o școală dezvoltată într-o comunitate este motorul dezvoltării comunitare. Inițiativele parteneriatului vin de cele mai multe ori din partea școlii. Reprezentanții școlii trebuie să fie deschiși, să interpreteze evoluția comunității, să aibă disponibilitatea și, nu în ultimul rând pregătirea necesare implicării în parteneriate. De asemenea, școala trebuie să fie deschisă la alte inițiative, să nu refuze parteneriatul propus de alți reprezentanți ai comunității.

Parteneriatul școlii cu alți reprezentanți ai comunității se dezvoltă pe acele componente care au responsabilități, interese privind copiii și familiile acestora. Parteneriatul produce efecte benefice atât pentru școală, copii, familie dar și pentru comunitate. De exemplu: dezvoltarea unor alternative de petrecere a timpului liber pentru copii scade riscul delincvenței juvenile, crează locuri de muncă în comunitate pentru adulți, previne bolile și contribuie la sănătatea copiilor; are efecte benefice asupra copiilor, familiilor, serviciilor sociale, ajutorarea familiilor sărace, scade riscul de abandon familial al copiilor, de abuzuri împotriva acestora; educația rutieră adecvată scade numărul accidentelor de circulație etc. Școlile care au acces la mai multe resurse ale

comunității (umane, materiale, informaționale, tehnologice) pot dezvolta forme de manifestare ale parteneriatului școală – comunitate diverse și centrate pe nevoile comunității.

Pe de altă parte, gestionarea optimă a problemelor educaționale și sociale identificate de către școală este dependentă de gradul în care școala este responsabilă de propriul management. Prin descentralizarea unităților de învățământ se încearcă sporirea ariei de responsabilitate a școlii în privința propriului management. Cu cât școala are responsabilități mai mari în ceea ce privește propriul management, cu atât parteneriatul este mai posibil.

Dezvoltarea școlii către o școală comunitară presupune un efort de voință din partea celor implicați dar și o opțiune managerială.

În opinia noastră nu putem vorbi de o dezvoltare adecvată a școlii în context comunitar fără a ține seamă de toate aspectele enumerate. Deși investite cu aceleași roluri sociale, școlile funcționează în comunități diferite, gradul de dezvoltare al acestora este dependent de resursele comunității, de tipul de management adoptat de conducerea școlii dar și de nevoile beneficiarilor de servicii educaționale: copii, familii, adulți etc.

O școală dezvoltată este aceea care răspunde adecvat unei game cât mai mari de nevoi ale beneficiarilor săi, dispusă și implicată în parteneriate, flexibilă și cu oameni pregătiți și motivați.

Bibliografie

1. A.Cosmovici, L. Iacob, Psihopedagogie școlară, Editura Polirom, Iași, 1999;
2. C. Cucuș, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 1998;
3. Vrăsmaș Ecaterina Adina, Consilierea și educați părinților, Editura Aramis, București, 2002.

Metode interactive pentru dezvoltarea gândirii critice

Prof. Stana Aurelian, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Arad, județul Arad

Dezvoltarea gândirii critice constituie un important obiectiv de tip formativ și se realizează prin folosirea cu precădere a unor strategii activ-participative care-i scot pe elevi din ipostaza de obiect al formării și-i transformă în subiecți activi, coparticipanți la propria formare. Una dintre condițiile de dezvoltare a gândirii critice este implicarea activă a elevilor în realizarea unei învățări prin colaborare și cooperare.

O metodă folosită în zilele noastre este metoda interactivă sau de abordare și reprezintă o formă modernizată a metodelor active. Majoritatea cadrelor didactice, de obicei, înțeleg însemnătatea acțiunii de cooperare în timpul lecției. Dar, aici, atenția trebuie să se concentreze, de asemenea, asupra acțiunii interioare ale elevilor. Ei trebuie să aibă motivația interioară necesară ca să se implice în munca activă sau să participe activ la lecție.

Folosind metoda interactivă, rolul învățătorului/profesorului este de a direcționa activitatea elevilor pentru obținerea scopului lecției, care include exerciții și sarcini interactive.

Brainstorming este o tehnică generatoare de idei noi, pe un subiect. Această metodă stimulează activitatea creatoare a elevilor în rezolvarea problemelor și contribuie la exprimarea ideilor. Elevii oferă diverse variante de rezolvare a problemei. În brainstorming este important cantitatea de enunțuri, dar nu calitatea. Profesorul ar trebui să asculte toate enunțurile și să nu le critice. În plus, el trebuie să inspire elevii să dea cât mai multe variante de rezolvare a problemei. Lipsa criticii creează condiții favorabile pentru cei care învață să-și exprime ideile în mod liber, iar aceasta, desigur, îi motivează. La sfârșitul activității de brainstorming, toate ideile exprimate sunt scrise și apoi analizate.

O altă metodă inovatoare este clusterul. Conform literaturii de specialitate, este una dintre metodele utilizate pe scară largă în predarea unei limbi străine în prezent. Aceasta poate fi utilizată la toate etapele de predare a limbii străine atât elevilor tineri, cât și persoanelor mai în vârstă. În prezentarea de cuvinte noi, profesorul scrie un nou cuvânt pe tablă. Sarcina elevilor constă în formarea combinațiilor de cuvinte, utilizând cuvântul dat. De ex., este dat cuvântul carte. Elevii formează combinații de cuvinte cu cuvântul „carte”: cartea mea, o carte bună, o carte interesantă, o carte captivantă etc. Această metodă implică toți elevii în munca activă și-i motivează să fie activi. Aceasta poate fi utilizată în mod eficient la îmbunătățirea discursurilor.

Jocul de rol este, de asemenea, o metodă interactivă care îmbunătățește eficiența predării. Jocul de rol implică elevii în munca activă influențând pozitiv motivația lor interioară. Motivația lor intrinsecă creează o atmosferă plăcută și condiții favorabile pentru activitatea de cooperare și ajută la formarea abilităților practice. În timpul jocului de rol, sunt formate și îmbunătățite astfel de aptitudini ca și creativitatea, ingeniozitatea de a ieși din situații dificile, autogestionarea etc. Jocul de rol nu are numai scop educațional, dar are, de asemenea, și obiective sociale, deoarece profesorul modelează și folosește unele situații de viață în procesul de învățare-predare.

Atunci când un profesor folosește metoda jocului de rol în predare, acesta ar trebui:

- să creeze o atmosferă cordială între elevii care participă la joc; să creeze condiții favorabile în procesul de predare și folosind argumente pro;
- să țină cont de caracteristicile personale ale celor care învață;
- să ajute elevilor să se simtă liberi și acest lucru îi va ajuta să-și joace rolul perfect.

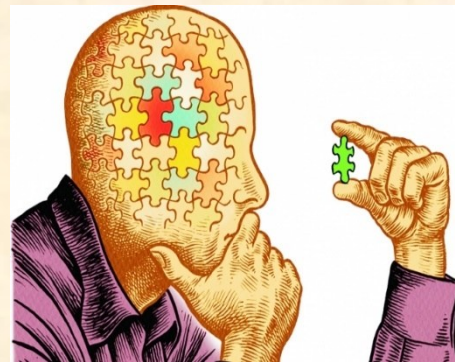
Jocul de rol face ca procesul de învățare să fie unul captivant. Rolurile pe care elevii le joacă sunt de multe ori o imitație a situațiilor din viața reală. Acest fapt îi face să se simtă liberi, decorsetați de emoții, le permite să dea frâu liber imaginației și creativității. Jocul de rol este o bună metodă interactivă prin care elevii sunt implicați direct în rezolvarea unor situații, fiind puși în postura de a și asuma rolurile personajelor implicate.

Tonul jocului este dat de profesor, care prezintă situația, dă instrucțiuni clare, stabilește regulile de bază, propune sau împarte rolurile, ajută cu indicii pe cei care sunt în pană de idei.

Multimedia learning - învățarea cu ajutorul TIC-urilor, este, de asemenea, o metodă interactivă. Este o combinație a diferitelor tipuri de media, cum ar fi materialele de tip text, audio și video cu ajutorul cărora profesorul prezintă informația elevilor. Utilizând tehnologiile noi ca o strategie interactivă în procesul de predare-învățare bazat pe sarcini concrete, profesorul încearcă să motiveze elevii să-și însușească activ noțiunile studiate prin prisma problemelor de viață reală.

Avantajele utilizării învățării multimedia:

- ✚ îmbunătățește interesul și motivația;
- ✚ diverse instrumente multimedia ajută elevul să înțeleagă mai bine materialul didactic;
- ✚ procesul de predare este orientat spre sarcini concrete în situații reale de viață;
- ✚ influențează pozitiv formarea aptitudinilor și abilităților de vorbire.

În concluzie, putem spune că folosirea de către profesor a metodelor și activităților interactive și inovatoare permite elevilor să acționeze în calitate de autori, cercetători dezvoltându-și creativitatea și îmbunătățind, în același timp, cunoștințele generale și competențele lingvistice.

Lecțiile, la care elevii se simt liberi și activi, le oferă oportunitatea de a-și exprima propriile idei, într-un mod convenabil pentru ei.

Utilizarea acestor metode a demonstrat că elevii au posibilitatea de a aplica, practic, cunoștințele obținute, și să înțeleagă nevoia de conexiuni interdisciplinare.

Bibliografie:

1. Bocoș, M.D., Instruire interactivă, Editura Polirom, Iași, 2013;
2. Neacșu, I., Metode și tehnici de învățare eficientă, Editura Militară, București, 1990;
3. Vizental, A., Metodica predării limbii engleze, Editura Polirom, Iași, 2008.

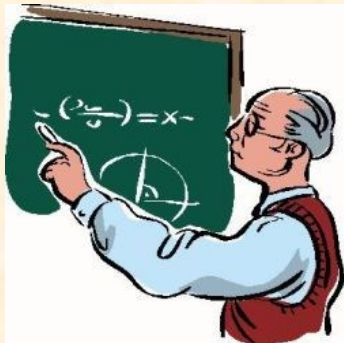
Profilul cadrului didactic eficient și de succes

Prof. Stana Mirela, Școala Gimnazială „Regina Maria” Arad, județul Arad

După anul 1990, direcțiile strategice din educație au constat în democratizarea școlii și în acțiunile de egalizare a șanselor tuturor elevilor, conferind cadrelor didactice un nou statut și roluri multiple.

Specialiștii din domeniul educației, în special din a doua jumătate a secolului al XX-lea, s-au străduit să găsească noi soluții la provocările apărute la școală: dificultățile la învățatură, atitudini și comportamente problematice, clasele incluzive, absentism, abandon școlar ș.a. Acestea implicit, au generat: interesul pentru a găsi formule noi de solidaritate umană, căi de prospectare a unor strategii eficiente pentru antrenarea progresului școlar, mai ales la elevii supradotați, modernizarea învățământului și formarea cadrelor didactice.

În ultimii zece ani, prin perfecționarea tehnologiei informațiilor și a comunicațiilor, prin dotarea școlilor și prin înnoirea conținuturilor, ca principal factor exponențial al procesului educațional, profesorul modern deține o serie de competențe, calități și roluri.

Necesitatea de a transforma meseria de dascăl în profesia de cadru didactic este impusă de faptul educația reprezintă o prioritate națională, care are ca obiectiv principal elaborarea unei politici educaționale, în baza căreia este făcută pregătirea, la orice vârstă, a individului. Activitatea educațională este complexă, adaptată, orientată, dinamică și flexibilă, pentru a stimula idealul fiecărei ființe umane, exprimat prin „a fi și a deveni”, concis: realizează pregătirea omului ca element activ al vieții sociale.

Educația modernă are ca scop dezvoltarea conștiinței a potențialului biopsihic al omului și formarea unui tip de personalitate solicitat de condițiile prezente și de perspectivă ale societății.

Activitatea didactică a profesorului modern, depășește evidențierea unor calități personale ale acestuia, apreciate prin terminii de: vocație, talent, măiestrie, prin faptul că presupune însușirea unui sistem complex de cunoștințe teoretice, formarea unor deprinderi, abilități, competențe, calități și asumarea unor roluri, într-o manieră riguroasă și controlată, ceea ce reprezintă profesionalismul său.

Analiza personalității cadrelor didactice a fost realizată de către cercetători, luând în considerare influența factorilor interni (ereditari) și a celor contextual-situaționali care au efect asupra evoluției sale, în cadrul socio-cultural specific și prin realizarea obiectivelor instructiv-educative. De-a lungul timpului, specialiștii au încercat să contureze modelul profesorului eficient și de succes, prin care să prezinte într-o manieră sintetică totalitatea trăsăturilor și a calităților personale, necesare unui bun specialist. A fost subliniat faptul că, pe lângă caracterul înăscut și dobândit al cadrului didactic, este necesară și dobândirea unui sistem complex de competențe, care să facă posibilă obținerea de plus valoare în activitatea sa de predare-învățare.

Cel mai frecvent aplicat criteriu de stabilire a modelului profesorului ideal este cel de eficiență în activitatea de predare-învățare, definită în termeni de conduită așteptată și realizată de către elevi. Principala calitate a acestui model, din punct de vedere structural, a fost considerată compatibilitatea dintre vocația pedagogică și a te simți chemat, ales pentru această sarcină și apt pentru a o îndeplini. Vocația pedagogică presupune: iubire pedagogică, certitudinea valorilor social-culturale, conștiința responsabilității față de copii, față de țară și față de umanitate, în general. Alte însușiri ale profesorului de succes sunt de ordin: fizic (sănătatea, integritatea fizică, prezența agreabilă, ținuta decentă), intelectual (inteligența, spiritul de observație,

memoria bună, imaginația bogată), afectiv (empatia, generozitatea, pasiunea, entuziasmul), volitiv (fermitatea, perseverența, consecvența, răbdarea), moral (modestia, onestitatea, corectitudinea) etc.

Studiile efectuate asupra eficienței activității didactice, au evidențiat faptul că există, sub forma a trei structuri, legături între trăsăturile de personalitate ale cadrului didactic, referitoare la structurile psihocomportamentale și structurile motivaționale ale elevilor, respectiv:

- structura A, caracterizată prin: afecțiune, înțelegere, prietenie, în opoziție cu egoismul și distanțarea;
- structura B, caracterizată prin: responsabilitate, spirit metodic, acțiuni sistematice, în opoziție cu șovăiala și neglijența;
- structura C, caracterizată prin: putere de stimulare, imaginație, entuziasm, în opoziție cu inerția și rutina.

Trăsăturilor de personalitate menționate mai sus li se adaugă anumite standarde de performanță, potrivit criteriului competenței, care reprezintă o structură de calități, aptitudini-abilități și cunoștințe, activate în mod diferit, în funcție de tipul sarcinii didactice și de rolurile specifice pe care trebuie să le îndeplinească acel cadru didactic.

Datorită acestui fapt, a fost definit conceptul de profil de competență, de către specialiști în psihopedagogie, care au elaborat apoi un model al profesiei didactice, care cuprinde mai multe tipuri de competențe generale care pot fi dezvoltate și anume, competențe:

- metodologice;
- de comunicare și relaționare;
- de evaluare a performanțelor elevilor;
- psihosociale;
- tehnice și tehnologice;
- de management al carierei.

Caracteristicile și competențele profesorului eficient sunt următoarele:

- stabilește clar obiectivele educative pe care urmează să le realizeze cu elevii;
- le prezintă elevilor cele mai înalte performanțe de atins;
- identifică și concepe activitățile de învățare care sunt relevante pentru viața de zi cu zi;
- manifestă preocuparea de a se adapta diversității elevilor;
- creează și menține în sala de clasă un climat de lucru favorabil învățării;
- încurajează interacțiunea socială la școală și în afara ei;
- le oferă elevilor o structură de lucru de natură să le ghideze eforturile de învățare;

- facilitează prelucrarea/procesarea informațiilor de către elevi prin folosirea diverselor metode și strategii didactice;
- dezvoltă capacitățile de esențializare a informațiilor de către elevi;
- stimulează dezvoltarea intelectuală a elevilor prin structurarea sarcinilor de învățare, prin antrenarea lor în diverse situații de lucru cu informațiile;
- realizează o permanentă monitorizare a progresului elevilor în îndeplinirea obiectivelor propuse.

Din cele prezentate, se poate deduce faptul că nivelul de performanță la care formarea și dezvoltarea unui cadru didactic ajunge, se poate considera și „competență pedagogică”, reprezentând „diferiți algoritmi metodici, preexistenți, de realizare a unor sarcini de lucru”, care sunt „selecționați, combinați și puși în aplicare în funcție de modificările contextului instituțional în care se desfășoară activitatea instructiv-educativă cu elevii”.

Competența pedagogică a unui cadru didactic poate fi analizată doar în strânsă legătură cu cea de aptitudine pedagogică, prin care se asigură dobândirea de noi capacități, cunoștințe, priceperi, deprinderi, fiind componenta funcțional-operațională, specială, a personalității, dependentă de experiența pedagogică a persoanei.

Personalitatea cadrelor didactice, moderne, se formează, în mod conștient, prin „impunerea ca exigență o permanentă deschidere față de orice este nou”, în dezvoltarea carierei lor, prin procese de lungă durată, care încep cu includerea fiecăruia într-un program de formare inițială și se continuă pe parcursul evoluției profesionale și chiar al întregii vieți.

Bibliografie

1. Cucos, C. - Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Ediția a IIIa revăzută și adăugită, Iași: Editura Polirom, 2009;
2. Popovici, D. - Didactica. Soluții noi la probleme controversate, București: Editura Aramis, 2000;
3. Ștefan, M. - Lexicon pedagogic, București: Editura Aramis, 2006;
4. <http://legeaz.net/legea-educatiei-nationale-1-2011/art-241> și 267;
5. http://www.unibuc.ro/n/organizare/bioperf/docs/2013/mar/20_15_02_05Metodologia_anexa_OM_5720

Pe aripile fanteziei în cadrul orei de limba și literatura română

Prof. Cristea Elena-Laura, Școala Gimnazială „Sfinții Împărați” Galați, județul Galați

Așa cum afirma cândva Fernando Savater, „Lectura este o formă a fericirii. Ultima la care vom renunța”.

Într-adevăr, aceasta constituie o activitate fundamentală pentru întreținerea condiției intelectuale, îmbogățirea cunoștințelor și a limbajului, pentru cunoașterea indirectă a diferitelor universuri și realități. Prin aspectele cognitive, educative și formative, aceasta devine un mecanism esențial care pune în mișcare creativitatea gândirii, interesul și dragostea pentru cunoaștere, spiritul de observație și investigație, dar și latura sensibilă a personalității copilului.

Scopul lecturii, este acela de a forma progresiv un tânăr cu o cultură comunicatională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om. În clasele primare și gimnaziale se pun bazele formării personalității copilului: valorificarea capacităților intelectuale prin formarea unei motivații intrinseci pozitive, dezvoltarea intereselor, asigurarea echilibrului emoțional, formarea unei imagini despre sine și despre alții, capacitatea de a opera cu criterii morale și de adaptare normativă.

După cum bine știm, Ziua Internațională a Cititului Împreună este celebrată în data de 1 februarie a fiecărui an, prin sesiuni de lectură organizate în întreaga țară, în școli, grădinițe, biblioteci, în librării, etc, fiind un eveniment de promovare și încurajare a educației și culturii printr-o serie de lecturi publice cu voce tare.

Pentru că nu puteam trece cu vederea o zi atât de importantă, noi, cadrele didactice ale unității noastre de învățământ, ne-am propus să realizăm activități de lectură, gândite ca întâlniri cu discuții provocatoare. În acest scop, le-am propus elevilor de la clasele gimnaziale cu o săptămână înainte să aducă la ore una din cărțile lor preferate, pe care să o prezinte

colegilor. De asemenea, le-am cerut să selecteze câteva fragmente reprezentative, pe care să le citească celor prezenți, acestea fiind discutate ulterior.

Ceea ce le-a plăcut foarte mult copiilor au fost exercițiile creative pe care le-am propus în cadrul acestei activități: să rescrie fragmentul pe care l-au citit într-o versiune nouă, să realizeze o narațiune pornind de la câteva cuvinte selectate aleatoriu de cadrul didactic din cartea pe care a adus-o elevul la școală, să scrie

dialoguri sau rime având ca punct de pornire cuvintele alese de un coleg de clasă. Copiii au participat cu mare plăcere la această activitate. Așadar, creativitatea nu are limite. Este important să o stimulăm, să o activăm și vom observa că, de fiecare dată, rezultatul demersului nostru va fi extraordinar.

La clasele primare, șezătorile au constituit cadrul cel mai adecvat manifestării libere, creatoare a elevilor, cel mai eficient mijloc de exersare și cultivare a relațiilor de colaborare, de încredere, fiind o formă de activitate colectivă. Prin intermediul celor mai accesibile producții literare - poezii, snoave, ghicitori, povești, povestiri, basme, proverbe, zicători- cei mai mici elevi ai noștri, au aflat și au cules o bogăție de idei, impresii, au trait autentic, spontan și sincer situațiile redade.

La finalul orelor de curs, noi, educatorii, am constatat cu multă bucurie în suflet faptul că elevii au participat activ la aceste activități, au dorit să împărtășească impresii legate de experiența lor literară, să lectureze cu entuziasm anumite pasaje din cărțile lor de suflet, să participe cu interes la exercițiile creative propuse, iar apoi și-au exprimat dorința de a face schimb de cărți cu alți colegi pentru a descoperi noi lumi fascinante ale imaginației.

Am concluzionat că toate activitățile au fost productive, deoarece copiii au descoperit beneficiile cultivării cititului împreună și ale lecturii, în general, singura capabilă să ne poarte pe aripile fanteziei.

Scopul lecturii în perioada școlărității primare, gimnaziale și liceale este acela de a forma progresiv un tânăr cu o cultură comunicațională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice și să interacționeze cu semenii, exprimându-și gânduri, stări, sentimente, opinii, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om și, în viitor, să poată continua procesul de învățare în orice fază a existenței sale.

Lectura este un instrument care dezvoltă posibilitatea de comunicare între oameni, este un act intelectual esențial, care trebuie îndrumat și supravegheat de către școală și familie. Ea duce la realizarea a două laturi ale instruirii:

- cultivarea înclinației de a analiza faptele de limbă și de a reflecta asupra lor, și
- exersarea, repetarea, antrenarea componentei efective de învățare a limbii (până la transformarea în deprindere).

Lectura este și va rămâne un factor important al învățării, educației, fără de care nu se poate, chiar dacă alte mijloace încearcă să o elimine. Datoria noastră a cadrelor didactice este să aducem în centrul atenției lectura, folosind ca sursă, nelipsitele cărți, cu multiplele lor exemple.

Prin lectură elevii își îmbogățesc cunoștințele despre lume, despre realitate, astfel aceasta contribuie esențial la educarea copiilor în dimensiunile etice și estetice și are drept scop formarea și consolidarea deprinderilor de muncă intelectuală, dezvoltarea gândirii, a imaginației, a capacității de exprimare corectă și expresivă.

Bibliografie:

1. Berca Ion - Metodica predării limbii române, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1974;
2. Cornea, Paul - Introducere în teoria lecturii, Ed. Minerva, Bucuresti, 1988;
3. E. Mîndru, L. Borbeli, D. Filip, M. Gall, A. Niculae, M. Nemțoc, D. Todoruț, F. Topoliceanu, - Strategii didactice interactive, Ed. Didactica Publishing House, București, 2010;
4. Paul Cornea - Introducere în teoria lecturii, Editura Minerva, București, 1988.

